A. H. C. Zeitz,

SPECIMEN LITTERARIUM INAUGURALE.

SPECIMEN LITTERARIUM

CONTINENS

OBSERVATIONES CRITICAS

IN

PLUTARCHI VITAM ARATI

SCRIPSIT

I. F. T. ZEITZ.

SPECIMEN LITTERARIUM INAUGURALE

CONTINENS

OBSERVATIONES CRITICAS

IN

PLUTARCHI VITAM ARATI,

QUOD,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

EX AUCTORITATE RECTORIS MAGNIFICI

NICOLAI CHRISTIANI KIST,

THEOL. DOCT. ET PROF. ORD.,

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI CONSENSU,

ET

NOBILISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHIAE THEORETICAE
ET LITTERARUM HUMANIORUM DECRETO,

PRO GRADU DOCTORATUS,

SUMMISQUE IN PHILOSOPHIAE THEORETICAE ET LITTERARUM
HUMANIORUM DISCIPLINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS,

IN ACADEMIA LUGDUNO-BATAVA,

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS,

PUBLICO AC SOLEMNI EXAMINI SUBMITTET

IOANNES FREDERICUS THEODORUS ZEITZ,

AMSTELODAMENSIS.

DIE VII APRILIS MDCCCLI, HORA III.

IN AUDITORIO MAIORI.

AMSTELODAMI,

EX TYPOGRAPHEO C. A. SPIN ET FILII.

MDCCCLI.

PARENTIBUS

ET

PRAECEPTORIBUS.

OBSERVATIONES CRITICAE

IN

PLUTARCHI

VITAM ARATI.

(*Secutus sum editionem Caroli Sintenis, quae prodiit Lipsiae A.* MDCCCXLVI.)

CAPUT I.

1. *Παροιμίαν τινὰ παλαιὰν, ὦ Πολύκρατες, δείσας μοι δοκεῖ τὸ δύσφημον αὐτῆς ὁ φιλόσοφος Χρύσιππος, οὐχ ὃν ἔχει τρόπον, ἀλλ' ὡς αὐτὸς ᾤετο βέλτιον εἶναι, διατίθεται·* Stephanus malebat *διατίθεται* quod Cod. Palatinus exhibet, plerique autem editores secundum Vulgatam lectionem scripserunt *διατίθεσθαι.* Quid Sintenis respuit Infinitivum, quasi non liceat verb. *δοκεῖ* cum Infinitivo construere, cujus constructionis exempla occurrunt sexcenta? Sed Medii Infinitivus ferri non potest, pro quo scribendum esse censeo Activi *διατιθέναι.* Luculentum accedat exemplum Lucull. Cap. I fin. *ὥστε καὶ Σύλλας τὰς αὐτοῦ πράξεις ἀναγράφων ἐκείνῳ προσεφώνησεν ὡς συνταξομένῳ καὶ διαθήσοντι τὴν ἱστορίαν ἄμεινον.* Hoc loco etiam *Χρύσιππος δοκεῖ, ὡς αὐτὸς ᾤετο βέλτιον εἶναι, οὕτως* i. e.

βέλτιον διατιθέναι h. e. in meliorem statum, in melius redigere. Praeterea conferatur insequens oppositum *ἀντεκτίθησι*.

8. *καί φησι τοὺς ἀφ' αὐτῶν οὐδενὸς ἄξίους ὄντας,*

Pro *ἀφ' αὐτῶν,* quod a librariis corruptum est restituendum *ἐφ' ἑαυτῶν* idem fere valens quod *καθ' ἑαυτούς* *ipsos per se.* Conferatur Mor. Pag. 126, B.

8. *ὑποδυομένους δὲ προγόνων τινῶν ἀρεταῖς*

Recte Solanus: ‚non ita construi solet hoc verbum hac significatione. Luc. Peregr. c. 18. *φιλοσοφίαν ὑποδυόμενόν τινα.* In *Δραπ.* 3. *τοὔνομα τοὐμὸν ὑποδυόμενοι.* Scribe itaque et hic *ἀρετάς.*' Atque duo Codices Parisini eam lectionem habent. Quare miror Sintenem non in textum recepisse. Afferam etiam luculentissima exempla ex huj. Vit. Cap. IX med. *ὑπέδυσαν ἑκουσίως ὄνομα καὶ πολιτείαν τὴν Ἀχαιῶν.* Dion. Pag. 972, D. *ὑπεδύετο τὴν τῶν πολλῶν χάριν.* Crass. Pag. 546, E. *ὑπεδύετο τὴν πολιτείαν.*

10. *Ἀλλ' ᾧ γε φύσει τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων, κατὰ Πίνδαρον,*

Legendum mihi videtur *φυᾷ* pro *φύσει.* Flagitat enim cetera oratio Pindarica. Citat locum Pindari, qui purus servandus est, Pyth. VIII, 44.

ὧδ' εἶπε μαρναμένων·
φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει .
ἐκ πατέρων παισὶν λῆμα.

Tum *ᾧ γε* mutetur sine dubio in *οἷς γε,* quia et opponun-

tur alii plures et sequuntur pluralia *ἀκούοντας* . . . . . . *εὐφημοῦσι*. Quod Schaeferus ait nihil mutandum esse ob vim collectivam pronominis *ᾧ* id improbo, quia modo Relativum, adjuncta particula *ἄν*, cum Conjunctivo vel simplex Relativum cum Optativo vel *ὅστις* cum Indicativo generalem sententiam exhibet. Conferatur Plat. Reipub. VIII, Pag. 566, D. Xenoph. Anab. I, 1,5. Cyrop. I, 4,10.

15. *Οὐ γὰρ ἰδίων ἀπορίᾳ καλῶν ἐξαρτῶσιν ἀλλοτρίων ἐπαίνων τὴν δόξαν, ἀλλὰ τοῖς ἐκείνων τὰ οἰκεῖα συνάψαντες ὡς καὶ τοῦ γένους καὶ τοῦ βίου καθηγεμόνας εὐφημοῦσι.*

Primum corrigendum videtur ex Vulgat. *συνάπτοντες*, quod participium recte se habet. Nam honesta, quae perpetuo exercent, perpetuo adnectunt majorum laudibus; atque praecedit oppositum praesens *οὐ* – *ἐξαρτῶσιν*. Quare perperam mihi Sintenis videtur Aor. Part. *συνάψαντες*, quod in uno tantum Codice Sangermanensi legitur, in textum recepisse. — Deinde prius *καὶ* ejiciendum; non enim eos laudant tamquam et stirpis et vitae duces: sed quemadmodum eos generis auctores, *ἀρχηγούς* (quod voc. ad *τοῦ γένους* subaudiendum est, quippe latens in voc. *καθηγεμόνας* proprie ad proximum *βίου* pertinenti) sic duces vitae celebrant.

25. *Φιλαύτου γὰρ ἀνδρὸς, οὐ φιλοκάλου, πάντως ἀεὶ βέλτιστον ἡγεῖσθαι.*

Haec, quam praefert Sintenis lectionem, nullum sensum praebet. Quid est objectum? Quod objectum intelligit, quod hoc loco quadret? — Xylander, sensus est,

inquit, Tu quidem, o Polycrates, vir es praeclarus: sed nimis tibi ipsi placeres si tantum tibi tribueres ut non Aratum potius imitandum tuis filiis, quam te, proponeres.‘ Risum teneas? Ergo amico, cui hunc librum dedicat, cui gratum facit ejusque filiis, labem adspergeret, superbiae et arrogantiae palam incusaret? Indigno librum dedicaret? — Probabilis videtur Schaeferi lectio *παντὸς βελτίω αὐτὸν ἡγεῖσθαι*, quam et unus Codicum exhibet, si modo Plutarchi dictum non ad patrem pertinere censeatur, verum ad filios, juvenes illos, cum ad vitium, quod auctor tangit, proclivior aetas illa esse soleat.

CAP. II.

6. *ἄνδρας ἐνδόξους τὰ μάλιστα καὶ ἐν δυνάμει τῶν πολιτῶν ὄντας.*

δόξα et *δύναμις* conjunguntur et sibi opponuntur ut *λόγος* et *ἔργον*. *δόξα* est fama, *δύναμις* ex qua ea orta, dignitas. Conferatur supra Cap. I fin. *ὃν οὔτε τῇ δόξῃ τῇ περὶ σεαυτὸν οὔτε τῇ δυνάμει καταισχύνεις*, infra Cap. XLI init. *πεπρωτευκὼς δε καὶ δυνάμει καὶ δόξῃ τῶν Ἑλλήνων*. Ag. et Cleom. Pag. 807, C. *πρωτεύοντα δόξῃ καὶ δυνάμει τῶν πολιτῶν.* Genitivus *τῶν πολιτῶν* pendet ab adverbio *τὰ μάλιστα; ἐν δυνάμει ὢν* idem valet quod *δυνάμενος*. Conferatur infra Cap. XXXIII, init. *Πανταλέοντι τῷ πλεῖστον Αἰτωλῶν δυναμένῳ*. *At quid ea monui?* Quia Schaeferus genitivum *τῶν πολιτῶν* pendere a voc. *δυνάμει* opinatur; in ejus enim editionis Indice legimus ‚*ἐν δυνάμει τῶν πολιτῶν εἶναι* Rarior phrasis.‘

CAP. III.

1. *Οὕτω δ' ἐκκλαπέντι τῷ Ἀράτῳ καὶ διαφυγόντι τὸν κίνδυνον εὐθὺς μὲν ἐνεφύετο καὶ συνηύξετο τὸ σφοδρὸν καὶ διάπυρον μῖσος ἐπὶ τοὺς τυράννους.*

Articulum τὸ ejiciendum esse censeo. Obstant Imperfecta quo minus legatur; dum enim odium una cum Arato adolescebat, perpetuae mutationi obnoxium erat, cujus rei certam notionem tenere non possumus. Recte se haberet articulus, si legeretur ἐνεγένετο; itaque intelligendum erat illud odium, quod, ex quo Aratus adoleverat, ex factis ejus apparuit nobisque innotuit. Articulus τὸ originem debet extremis litteris verbi praecedentis; conferatur infra Cap. VII init. καὶ πάλιν ἀνιεὶς εἰς τὴν πορείαν Cap. LII init. ἐκέλευσεν ἐν ἀδήλῳ τρόπῳ τοῦτο πρᾶξαι, ubi praepositiones, illa recte deleta a Sinteni, altera etiamnunc delenda, etiam ex antecedentis verbi exitu prognatae sunt.

10. *Ὅθεν ἐνδεέστερον ἴσως ἢ πολιτικῷ προςῆκον ἦν ἀνδρὶ περὶ τὸν λόγον ἐσπούδασε· καίτοι γεγονέναι κομψότερον εἰπεῖν ἢ δοκεῖ τισὶν ἐκ τῶν ὑπομνημάτων κρίνουσιν, ἃ παρέργως καὶ ὑπὸ χεῖρα διὰ τῶν ἐπιτυχόντων ὀνομάτων ἁμιλλησάμενος κατέλιπε.*

Unde pendet Infinitivus γεγονέναι? frustra quaeris. Codices omnes exhibent κομψότερος, Sintenis autem ex Reiskii conjectura dedit κομψότερον. Corrigendum esse mihi videtur γέγονε κομψότερος, quod sensus et constructio flagitant. Infinitivum γεγονέναι ortum esse puto ex Vulgata lectione δοκεῖν pro vera Codicis Sangermanensis δοκεῖ.

CAP. IV.

7. *Νικοκλῆς οὐκ ἠμέλει τῶν πραττομένων, ἀλλ' ἀδήλως παρεθεώρει καὶ παρεφύλαττεν αὐτοῦ τὴν ὁρμήν,*

Perperam a Sinteni ex uno Codice verbum *παρεθεώρει* in textum receptum est; dicitur enim *παραθεωρεῖν τι πρός τι, unum juxta alterum spectare;* conferatur Plut. reip. ger. praec. Cap. 27. Xenoph. Memor. IV, 8,7. *Ἀποθεωρεῖν* autem, quod hoc loco sensui aptissimum est, significat *e longinquo speculari;* conferatur Vit. Timol. Pag. 294, C.

13. *Ὡς δ' Ἀντίγονος μὲν ὑπισχνούμενος ἠμέλει καὶ παρῆκε τὸν χρόνον, αἱ δ' ἀπ' Αἰγύπτου καὶ παρὰ Πτολεμαίου μακρὰν ἦσαν ἐλπίδες, ἔγνω δι' αὑτοῦ καταλύειν τὸν τύραννον.*

Pro *παρῆκε* legendum *παρῆγε. παριέναι τὸν χρόνον praetermittere tempus* non dicitur, sed *τὸν καιρόν, occasionem;* conferatur Polyb. I, 33, 5. *μὴ παριέναι τὸν καιρόν.* Plat. de Repub. II, Pag. 374, E. *παριέναι τοὺς καιρούς.* Thucyd. IV, 27. fin. *μηδὲ διαμέλλειν καιρὸν παριέντας. — παράγειν τὸν χρόνον tempus trahere*, quod sensus hoc loco flagitat, recte dicitur; conferatur Vit. Fab. Max. Cap. V. *Οὕτω δὲ παράγων τὸν χρόνον ὑπὸ πάντων κατεφρονεῖτο.* — Deinde delendum esse censeo *καὶ παρὰ Πτολεμαίου;* est enim languida interpretatio in textum invecta vocabulorum *ἀπ' Αἰγύπτου*, quae per se satis Ptolemaeum significant. Vitium etiam indicat conjunctio *καὶ*, tamquam novi quid adderetur, cum tamen bis idem dicatur. Tum offendit praepositio *παρὰ*: Graece enim non dicitur *ἐλπὶς παρά τινος.*

CAP. V.

9. *Βουλευομένου δ' αὐτοῦ χωρίον τι τῆς Σικυωνίας καταλαβεῖν, ὅθεν ὡρμημένος διαπολεμήσει πρὸς τὸν τύραννον,*

Quantocyus pro *ὡρμημένος* corrigendum et reponendum *ὁρμώμενος* i. e. *ὁρμητήριον ἔχων* ut Scholiastes interpretatur ad Thucyd. Lib. III, Cap. 31. *ὅπως ἐκ πόλεως ὁρμώμενοι τὴν Ἰωνίαν ἀποστήσωσιν.* Porro conferatur Thucyd. I, 144. *οἱ γοῦν πατέρες ἡμῶν ὑποστάντες Μήδους, καὶ οὐκ ἀπὸ τοσῶνδ' ὁρμώμενοι.* Xenoph. Anab. I, 1, 9. *ἐπολέμει ἐκ Χερρονήσου ὁρμώμενος* Hellenic. I, 4, 23. *κἀκεῖθεν ὁρμώμενος ἐπολέμει.* Atque ipsius Plutarchi, huj. Vit. Cap. L, fin. *Ἀπὸ τούτων ὁρμώμενος σὺ τοσοῦτος ἡλικίαν τῶν μὲν ἡγεμὼν, τῶν δὲ κύριος ἤδη καθέστηκας.*

16. *τὸ δ' ἔξωθεν ὕψος (τοῦ τείχους) ὑπὸ κλιμάκων οὐ πάνυ ἀνέφικτον.*

Nempe vult: ab hominibus muri altitudinem contingi posse scalis. Itaque scalae sunt instrumenta. Corrigendum igitur *ἀπὸ κλιμάκων.*

22. *Ὡς δ' ἐπανῆλθον οἱ περὶ τὸν Ξενοκλέα τοῦ μὲν τείχους εἰληφότες μέτρα καὶ τοῦ τόπου τὴν φύσιν ἀπαγγέλλοντες οὐκ ἄπορον οὐδὲ χαλεπήν,*

Pro *ἄπορον* vulgo legitur *ἄβατον,* quam lectionem non debebat spernere Sintenis, quippe hoc loco aptissimam; significat enim *inaccessum ἀπρόσβατον,* quod recte respondet superiori *ἀνέφικτον,* quam loci naturam primum

explorare plurimum intererat; conferatur Anton. Cap. 70, fin. *καὶ τὸ κῦμα περιελθὸν ἄβατον καὶ ἀπροςπέλαστον ἀνθρώπῳ πεποίηκε τὸν τάφον.* Dion. Pag. 961, A. *καὶ τὴν αὐλὴν ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ σπουδαίοις ἀνδράσι καὶ λόγοις ἄβατον καὶ ἀνείςοδον οὖσαν*: deinde ipsum locum explorare an *transitu difficilis χαλεπός;* cujus synonymum *ἄπορος* significat *invius*, *non pervius*, quamquam pro hoc Plutarchus forma *ἀπόρευτος* uti amat. Conferatur Camill. Pag. 142, C. *τὴν μὲν ὁδὸν..... δεικνύουσιν, ὡς οὔτ᾽ ἀπόρευτος οὔτ᾽ ἄβατος ἀνθρώποις ἐστίν.* Cimon. Pag. 482, E. *ἔφη μηδεμίαν ἄβατον μηδ᾽ ἀπόρευτον ὁδὸν εἶναι.*

CAP. VI.

3. *τὰς δὲ κλίμακας Εὐφράνωρ ὁ μηχανοποιὸς ἀναφανδὸν ἐπήξατο, τῆς τέχνης αὐτῷ τὸ ἀνύποπτον διδούσης,*

Corrigendum videtur *ἔπηξε.* Nam *ἐπήξατο* significat *curavit fabricandas scalas*, quo sensu Plutarchus Medium usurpat; conferatur Lucull. Pag. 496, A. *καὶ θυρεοὺς ἐμβριθεῖς ἐπήγνυτο* (Mithridates). Ibid. Pag. 507, D. *καὶ πηγνυμένῳ σχεδίας* (Lucullo). Alex. Pag. 700, B. *καὶ σχεδίας πηξάμενος* (Alexander).

5. *Ἄνδρας δ᾽ αὐτῷ τῶν μὲν ἐν Ἄργει φίλων ἕκαστος ἐξ ὀλίγων δέκα παρέσχεν, αὐτὸς δὲ τῶν ἰδίων οἰκετῶν τριάκοντα καθώπλισεν.*

Vocc. *ἐξ ὀλίγων* corrupta sunt. Vitium indicat prava constructio. Si enim Plutarchus amicos Arato paucos esse dicere voluisset, constructione uti debuit hujuscemodi: *τῶν μὲν ἐν Ἄργει φίλων ὀλίγων ἕκαστος δέκα παρέσχεν;*

deinde quid agere potuit Aratus, si pauci tantum amici ei decem viros praebuissent. — Quid autem pro istis restituendum sit perscrutemur. Si amici et hospites paterni opem Arato tulissent, non potuit non Plutarchus, quia in tanto discrimine fidem servare magnum erat, eos diserte memorare ut et supra commemorat, conferatur Cap. III. init. *Τρεφόμενος δὲ παρὰ τοῖς ἐν Ἄργει ξένοις καὶ φίλοις πατρῴοις* et Cap. IV. fin. Neque vero verisimile videtur amicos et hospites paternos tunc deseruisse Aratum, conferatur locus modo citatus: *ὑποπτεύων δὲ* (Nicocles) *τοῖς βασιλεῦσιν αὐτὸν διαλέγεσθαι φίλοις οὖσι καὶ ξένοις πατρῴοις. Καὶ γὰρ ἀληθῶς ὁ Ἄρατος ἐπεχείρησε τὴν ὁδὸν ἐκείνην βαδίζειν. κτἑ.* Reponendum igitur mihi videtur pro *ἐξ ὀλίγων καὶ ξένων πατρικῶν*. Promiscue enim Plutarchus, quamquam proprie scribere debuit *ξένοι πατρικοί*, confundit formas *πατρῷος* et *πατρικός*. Conferatur Pelop. Pag. 294, D. *Θηβαίους δὲ πατρικοὺς φίλους νομίζεσθαι.* Eumen. Pag. 583, B. *διὰ ξενίαν καὶ φιλίαν πατρῴαν.* Pomp. Pag. 659, F. *φιλίας δὲ καὶ χάριτος πατρῴας ὑπόχρεων.* Cat. Min. Pag. 760, F. *ἔτυχε δὲ καὶ φίλος ὢν ὁ Σύλλας πατρικὸς αὐτοῖς.*

13. *οὓς ἔδει πρὸς τὸν κηπουρὸν ἀφικέσθαι σκοταίους φάσκοντας ὁδοιπόρους εἶναι καὶ καταυλισαμένους αὐτόν τε συγκλεῖσαι καὶ τοὺς κύνας·*

Pro *συγκλεῖσαι* reponendum mihi videtur *ἐγκλεῖσαι*. De propria significatione verbi *συγκλείειν* comparentur loci Xenoph. Memor. I, 4, 6. *βλέφαρα ἐν τῷ ὕπνῳ συγκλείεται* *palpebrae clauduntur.* Plut. Brut. Pag. 1009, D. *στόμα συγκλείειν* ubi *labra* Pericl. Pag. 170, D. *τὸ ἄστυ συγκ.*

ubi *portae* Andoc. 1, 48. *τὸ δεσμωτήριον* ubi *valvae* intelliguntur. — *Ἐγκλείειν* proprie significat *includere* vel in custodiam vel in conclave. Vid. Plut. Caes. Pag. 714, B. *ἐγκλεισάμενος οἴκοι.* Luculentissimum autem exemplum praebet huj. Vit. Cap. seq. med. *τὸν δὲ κηπουρὸν ἐγκεκλεικώς.*

21. *ἅμ' ἡμέρᾳ προελθὼν καὶ φανερὸς ὢν ἐν ἀγορᾷ διέτριβε μετὰ τῶν φίλων·*

φανερὸς ὢν διέτριβε Graecum non est, sed Graece dicitur aut *φανερῶς διέτριβε* aut *φανερὸς ἦν διατρίβων.* Corrigendum igitur hic *φανερῶς ἐν ἀγορᾷ διέτριβε.* — Porro dicendum aut *προῆλθε καὶ διέτριβε* aut, quod melius, *προελθὼν διέτριβε.* Deleatur igitur particula *καί.*

23. *παραλαβών τινας ἐκ τῆς παλαίστρας τῶν εἰωθότων πίνειν καὶ ῥαθυμεῖν μετ' αὐτοῦ νεανίσκων ἀπῆρεν οἴκαδε·*

Sintenis dubitat an pro *ἀπῆρεν* legendum sit *ἀπῆγεν.* Ne dubitare quidem debebat in textum recipere. *ἀπῆρεν οἴκαδε* enim scriberetur tantum, si ex itinere domum abiret. Conferatur Pericl. Pag. 163, E. *ἀπῆρεν ἐπ' οἴκου,* Xenoph. Anab. VII, 6, 33. *ἀπῆρα οἴκαδε.* Demosth. XXXIII, 33. *ἀπάραντος οἴκαδε.,* Plut. Thes. Pag. 3, D. *εἰς Λυδίαν ἀπῆρε.*

CAP. VII.

2. *Ὁ δ' Ἄρατος εὐθὺς μετ' ἄριστον ἐξελθὼν καὶ συνάψας πρὸς τὸν Πολυγνώτου πύργον τοῖς στρατιώταις εἰς Νεμέαν προῆγεν, ὅπου τὴν πρᾶξιν ἐξέφηνε τοῖς πολλοῖς.*

Primum corrigendum videtur *μετὰ τὸ ἄριστον*. Articulus desideratur; nam conferatur infra Cap. XV. init. *παρὰ τὸ δεῖπνον* et Vit. Anton. Pag. 954, E. *μετὰ τὸ ἄριστον*. — Deinde pro Imperfecto *προῆγεν* restituendum arbitror Aoristum *προήγαγεν*. Sequitur enim *ὅπου*..... *ἐξέφηνε*, *ubi* (nempe *postquam venit*) *coeptum evulgavit*. Imperfectum quidem mihi probaretur, si hujuscemodi quid sequeretur *Ἐπεὶ δ' ἀφίκετο* — *ἐξέφηνε*.

18. *Οὐ μὴν ἀλλὰ προςέμιξάν τε τῷ τείχει καὶ προςήρεισαν τὰς κλίμακας ἀσφαλῶς.*

Nempe: murum subierunt et (*deinde*) scalas adposuerunt. Factorum unum alterum insequitur. Particulam *τε* igitur ejiciendam censeo. — Vere pro Vulg. *συνέμιξαν* restitutum est *προςέμιξαν*. Nam *συμμίγνυμι* tantum usurpatur de hominibus, qui conveniunt, congrediuntur; *προςμίγνυμι* etiam de appropinquatione ad locum, conferatur Marcell. Pag. 306, E. *προςμῖξαι τοῖς τείχεσιν subire moenia*. Thuc. III. 22. *προςέμιξαν τῷ τείχει τῶν πολεμίων.*

25. *Ὡς δὲ κἀκείνην* (*τὴν φυλακὴν*) *διέφυγον παρελθοῦσαν, εὐθὺς ἀνέβαινον οἱ πρῶτοι Μνασίθεος καὶ Ἔχδηλος*

Ejiciatur articulus *οἱ*; quia adjectivum *πρῶτοι* ad verbum referendum est; ceteri enim sequebantur. Conferatur Adnot. ad Cap. III. 1.

CAP. VIII.

1. *Ἦν δ' οὐ πολὺ διάστημα ἀπὸ τοῦ κήπου πρὸς τὸ τεῖχος καὶ τὸν πύργον, ἐν ᾧ κύων μέγας ἐφρούρει θηρα-*

τικός. Αὐτὸς μὲν οὖν οὐκ ᾔσθετο τὴν ἔφοδον, εἴτε φύσει νωθὴς ὤν, εἴτε μεθ' ἡμέραν κατάκοπος γεγονώς. Τῶν δὲ τοῦ κηπουροῦ κυναρίων κάτωθεν ἐκκαλουμένων αὐτὸν ὑπεφθέγγετο.

Primum articulus *τὸ* inter *πολὺ* et *διάστημα* interserendus est. Deinde praeferenda lectio Vulgata *θηρευτικός;* nam conferatur etiam Moral. Pag. 52, B. Tum pro voc. *Αὐτὸς* legendum esse conjicio *Οὗτος;* diversi enim adsunt canes, qui huic opponuntur *τῶν δὲ τοῦ κηπουροῦ κυναρίων.* Postremo corrigendum *τῆς ἐφόδου. Αἰσθάνεσθαι* enim cum Genitivo construitur, si quis quid suo sensu directe percipit; conferatur in Fab. Max. Pag. 182, C. *τὸν μὲν οὐκ αἰσθανόμενον τῆς δυνάμεως, τὸν δ' αἰσθανόμενον τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας,* in Demetr. Cap. 38, init. *τὸν ἰατρὸν αἰσθέσθαι ἐρῶντος αὐτοῦ;* cum Accusativo autem, si ex alio audit; conferatur.Demetr. Cap. 23, fin. *ἀδελφὸν αὐτοῦ Φίλιππον αἰσθόμενος ποθ' ὁ πατὴρ καταλύοντα,* ibid. Cap. 32 init. *Αἰσθόμενος δὲ τοῦτο,* ibid. Cap· 53 init. *ὡς ᾔσθετο τὰ λείψανα κομιζόμενα;* aut si quis ex iis, quae ipse percipit, visis aliquid conjectura colligit, itaque indirecte sentit, conferatur Arat. Cap. XX. fin. *Αἰσθόμενος δὲ τὴν ἀπάτην καὶ τὸν κίνδυνον.*

10. *Ὁ δ' ἀπὸ τοῦ πύργου αὐτῷ ἀντεφώνησε μηδὲν εἶναι δεινόν,*

Sintenis adnotat: ‚*ἀπὸ τοῦ πύργου αὐτῷ ἀντεφώνησε* dant Codd. Sg. A. B. D. C. V.; *ἀπὸ τοῦ πύργου αὐτὸν ἀντεφώνησε* Vulgata; *ἀπὸ τοῦ πύργου πρὸς αὐτὸν ἀντεφώνησε* corrigebat Stephanus, quod fidem excedit. Sed etiam librorum scripturam vitii convincit duplex hiatus prorsus

intolerabilis. Fortasse scribendum *ὁ δ' ἀντεφώνησε* vel *ὁ δ' αὐτόθεν ἀντεφώνησε* deletis caeteris.' Hoc scilicet fidem non excedit. Sed nihil mutandum; nam conferatur infra Cap. L. init. *Ὁ δὲ Φίλιππος ἐκείνῳ μὲν οὐδὲν ἀντεῖπε;* et Moral, Pag. 350, E. *πῶς οὖν οὐκ ἔμελλεν ἄνθρωπος* (corrigendum *ἅνθρωπος* h. e. *Isocrates*) *ψόφον ὅπλων φοβεῖσθαι καὶ σύῤῥηγμα φάλαγγος ὁ φοβούμενος φωνῆεν φωνήεντι συγκροῦσαι.* Nimium de hiatu hoc loco sollicitus videtur esse Sintenis, quum tamen alibi, ubi commode levi litura evitari potuit, admittat et intactum relinquat. Conferatur vel huj. Cap. initium, ubi legitur *δὲ οὐ*, quamquam paullo inferius *ὁ δ' ἀπό.*

13. *Τοῦτο μάλιστα τοὺς Ἀράτου στρατιώτας ἐπέῤῥωσεν, οἰομένους τὸν κυνηγὸν ἐπικρύπτειν κοινωνοῦντα τῇ πράξει,*

Dativus *τῇ πράξει* non offensioni esse non potest; nam alibi Plutarchus, ut Graecum scriptorem decet, *κοινωνεῖν* cum Genitivo construit; conferatur ejus Anton. Cap. 9. init. *ἐπειθε συμπράττειν καὶ κοινωνεῖν τοῦ πολιτεύματος*, Pomp. Pag. 642, D. *τῶν ὀνειδῶν κοινωνητέον*, Dion. Pag. 967, D. *πέντε καὶ εἴκοσι μόνοι τῆς στρατείας ἐκοινώνησαν.* Corrigendum igitur hic *τῆς πράξεως.*

16. *Οὐ μὴν ἀλλὰ τῷ τείχει προςβαλόντων χαλεπὸς ἦν ὁ κίνδυνος καὶ μῆκος ἐλάμβανε τῶν κλιμάκων κραδαινομένων, εἰ μὴ καθ' ἕνα [καὶ σχολαίως] ἀναβαίνοιεν· ἡ δ' ὥρα κατήπειγεν ἤδη φθεγγομένων ἀλεκτρυόνων καὶ ὅσον οὔπω τῶν ἐξ ἀγροῦ [τι φέρειν εἰωθότων] πρὸς ἀγορὰν ἐπερχομένων.*

Primum *μῆκος ἐλάμβανε* minus recte Interpres ita vertit: *mora eos occupavit;* nam *μῆκος* objectum est verbi *λαμβάνειν*, subjectum *ὁ κίνδυνος*, et significat phrasis *μῆκος λαμβάνειν* idem quod *μακρὸς γίγνεσθαι, μηκύνεσθαι;* conferatur Brut. Pag. 991, A. *τοῦ χρόνου μῆκος λαμβάνοντος*. Dion. Cap. 25, med. *τοῦ πνεύματος μέγεθος λαμβάνοντος* h. e. *μεγάλου γιγνομένου*. Thucyd. I, 91. init. *ὕψος λαμβάνει (τὸ τεῖχος)* idem quod *ὑψηλὸν γίγνεται*. Quare hoc loco sic vertas: *in longum durabat.* — Deinde Sintenis et Schaeferus mihi videntur errasse delentes particulam *μὲν* inter *τῶν* et *κλιμάκων*, quam Vulgata recte exhibet. Cohaerent enim *τῶν μὲν κλιμάκων*, quod ad *μῆκος ἐλάμβανε*, et *ἡ δ᾽ ὥρα κατήπειγεν*, quod ad *χαλεπὸς ἦν ὁ κ.* refertur. At sic, dixerit quispiam, scribendus erat etiam genitivus absolutus *τῆς δ᾽ ὥρας κατεπειγούσης*. Sed ita tres se subsequentes genitivi absoluti orationis perspicuitati et elegantiae obessent; quare sibi permisit Plutarchus gratam hanc anacoluthiam. — Quae uncis inclusi interpolatoris manum arguunt. Absurdum enim est cogitare *eos singulatim adscendere atque tarde.* Sed *σχολαίως* interpretatio est *τοῦ καθ᾽ ἕνα ἀναβαίνειν*, quae e margine in textum se insinuasse videtur. — Deinde dictio *τι φέρειν εἰωθότων* non modo mendosa est; Plutarchus enim scripsisset non *φέρειν* sed *ἄγειν*, quod est verbum proprium de mercibus vel promercalibus: sed etiam supervacanea est; id ipsum enim tam clare ex contextu patet, ut verbis enuntiatum frigeat. — Postremo inter *φθεγγομένων* et *ἀλεκτρυόνων* articulum *τῶν* interseras, qui ob antecedentis verbi exitum excidisse videtur.

CAP. IX.

1. *Τότε δὲ πιστεύσαντες ἥκειν ἃ πάλαι προςεδόκων ὥρμησαν ἀθρόοι πρὸς τὰς θύρας τοῦ τυράννου πῦρ ἐπιφέροντες.*

Pro *Τότε δὲ* restituendum videtur ex duobus Codicibus *Τότε δὴ* i. e. Tum vero. Conferatur infra Cap. XXXV, med. *Ἔνθα δὴ* et Hoogeveen. de Partt. Gr. Pag. 294, 8.

3. *Ἤρθη δὲ φλὸξ μεγάλη καὶ καταφανὴς μέχρι Κορίνθου τῆς οἰκίας ἀναφθείσης, ὥστε θαυμάσαντας τοὺς ἐν Κορίνθῳ παρὰ μικρὸν ὁρμῆσαι πρὸς τὴν βοήθειαν.*

Nempe: *ὥςτε — παρὰ μικρὸν ὁρμηθῆναι βοηθεῖν, ita ut non multum abfuerit, quin suppetias proficiscerentur.* Deleatur igitur iste articulus *τὴν*. Conferatur Vit. Camill. Pag. 147, E. *ὥςτε μηδὲ πρὸς φυγὴν ὁρμῆσαι πολλούς.*

13. *Κατήγαγε δὲ φυγάδας τοὺς μὲν ὑπὸ Νικοκλέους ἐκπεπτωκότας ὀγδοήκοντα, τοὺς δ' ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν τυράννων οὐκ ἐλάττους πεντακοσίων, οἷς μακρὰ μὲν ἡ πλάνη καὶ ὁμοῦ τι πεντακονταετὴς ἐγεγόνει, κατελθόντες δ' οἱ πλεῖστοι πένητες, ὧν κύριοι πρότερον ἦσαν, ἐπελαμβάνοντο· καὶ βαδίζοντες ἐπὶ τὰ χωρία καὶ τὰς οἰκίας δεινὴν ἀπορίαν τῷ Ἀράτῳ παρεῖχον, ἐπιβουλευομένην μὲν ἔξωθεν καὶ φθονουμένην ὑπ' Ἀντιγόνου τὴν πόλιν ὁρῶντι διὰ τὴν ἐλευθερίαν, ταραττομένην δ' ὑφ' αὐτῆς καὶ στασιάζουσαν.*

Pro *ὑπὸ Νικοκλέους* legendum esse *ἐπὶ Ν.* sequentia evincunt *τοὺς δ' ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν τυράννων.* Reponendum igitur. — *βαδίζοντες ἐπὶ τὰ χωρία καὶ τὰς οἰκίας,*

ut quid facerent? Ut possiderent et inhabitarent? Sed alii inhabitabant. Ut eos expellerent? Sed *ἐπελαμβάνοντο* i. e. vindicabant, jure petebant, *καὶ μόνον τοῖς ἔχουσι τὰς κτήσεις ἠνώχλουν*, conferatur Cap. XII, init. Quid igitur? Inepta ista verba, ut aliena manu inserta, litura delenda sunt, et comma ponendum post *ἐπελαμβάνοντα*

CAP. X.

1. *Ἦν δ' Ἄρατος τῷ τρόπῳ πολιτικὸς, μεγαλόφρων, ἀκριβέστερος εἰς τὰ κοινὰ μᾶλλον τῶν ἰδίων, πικρῶς μισοτύραννος, ἔχθρας ὅρῳ καὶ φιλίας ἀεὶ τῷ κοινῷ συμφέροντι χρώμενος. Ὅθεν οὐχ οὕτως δοκεῖ γεγονέναι φίλος ἀκριβὴς, ὡς ἐχθρὸς εὐγνώμων καὶ πρᾷος, ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐπ' ἀμφότερα τῷ καιρῷ μεταβαλλόμενος, ὁμονοίας ἐθνῶν καὶ κοινωνίας πόλεων καὶ συνεδρίου καὶ θεάτρου μίαν φωνὴν ἀφιέντος ὡς οὐδενὸς ἄλλου τῶν καλῶν ἐραστὴς,*

Locus hic nondum ita constitutus est ut plane perspicuus sit. Interpunctio vitiosa est. Nempe *ὅθεν οὐχ οὕτως* ..... *μεταβαλλόμενος* est sententia interjecta, quae refertur ad *ἔχθρας ὅρῳ καὶ φιλίας ἀεὶ τῷ κοινῷ συμφέροντι χρώμενος*. Punctum minus igitur ante *ὅθεν* et post *μεταβαλλόμενος* ponatur. Deinde post parenthesin ad continuandam orationem, quae referatur ad *Ἦν δ' Ἄρατος*, particula *δὲ* inter vocc. *ὁμονοίας* et *ἐθνῶν* inseratur. Tum *καὶ συνεδρίου καὶ θεάτρου μίαν φωνὴν ἀφιέντος* inter duo commata includantur; hi genitivi enim cum antecedentibus non cohaerent, sed sunt absoluti; constructio enim est haec: (*ἦν δ' Ἄρατος*), *καὶ συνεδρίου καὶ θεάτρου μίαν*

φωνὴν ἀφιέντος, ἐραστὴς ὁμονοίας ἐθνῶν καὶ κοινωνίας πόλεων ὡς οὐδενὸς ἄλλου τῶν καλῶν.

8. *πολέμῳ καὶ ἀγῶνι χρήσασθαι φανερῶς ἀθαρσὴς καὶ δύςελπις, κλέψαι δὲ πράγματα καὶ συσκευάσασθαι κρύφα πόλεις καὶ τυράννους ἐπηβολώτατος.*

Primum quod *φανερῶς* et *κλέψαι* acriter sibi opponuntur ideo, quod Attica constructio flagitat, particula *μὲν* inter *πολέμῳ* et *καὶ* interserenda est; sic in Vit. Sertor. Pag. 581, D. *φανερῶς μὲν οὐκ ἀφίσταντο, δεδοικότες αὐτοῦ τὴν δύναμιν· κρύφα δὲ τάς τε πράξεις ἐλυμαίνοντο.* Deinde voc. *κρύφα* deleatur, quia in ipso verbo *συσκευάζεσθαι* latet notio *τοῦ κρύφα;* significat enim *δι' ἐπιβουλῆς αἱρεῖν* *per dolum, per insidias capere.* Noster in Vit. Agid. et Cleom. Pag. 798, A. *Μανδροκλείδας δὲ δεινότατος τῶν Ἑλλήνων πράγματα συσκευάσασθαι, καὶ τὸ συνετὸν τοῦτο καὶ δολερὸν τόλμῃ μεμιγμένον ἔχων,* vit. Caes. Pag. 718, A. *συσκευαζόμενος τὴν πόλιν,* vit. Phocion. Pag. 756, B. *συσκευαζόμενος γὰρ εἰς ἑαυτὸν, ὡς μικρὸν ὕστερον* (corrigendum *μικρῷ ὕστερον* cf. Pag. 714, A. *ὀλίγῳ δ' ὕστερον*) *ἔδειξε τοῖς ἔργοις, ὁ Πολυσπέρχων τὴν πόλιν.* Vulgo legebatur hic *συσκευάσασθαι καὶ κρύφα.* Suspicor igitur in margine adscriptum fuisse *καὶ κρύφα* ita ut illud *καὶ* indicaret voc. *κρύφα* inter *καὶ* et *συσκευάσασθαι* inserendum esse, quod si opus fuisset, equidem propter oppositum *φανερῶς* ante *συσκευάσασθαι* inseruissem. — Tum offendit voc. *ἐπηβολώτατος* ineptum; significat enim *ἐπήβολος* *compos* ut interpretatur Wyttenbachius ad Plut. Moral. Pag. 8, A. not. Quis igitur credat istud verbum huic loco quadrare? Neque quod vulgo legitur voc. *ἐπι-*

βουλότατος i. e. *maxime insidiosus* magis placet, quod Arato labem adspergeret. Quid igitur? Legendum esse arbitror *ἐπιτηδειότατος*, quod sensus clamat. Conferatur Xenoph. Cyrop. VI, 1, 22. *ἄνδρας δ' ἐπέστησαν, οἳ ἐδόκουν ἐπιτηδειότατοι εἶναι ἀμφὶ ταῦτ' ἔχειν.*

17. *ἀλλὰ καὶ δεινότης τις ἐστὶν ἀνθρώπου καὶ σύνεσις ἐν τοῖς ὑπαίθροις καὶ διακεκηρυγμένοις εὐτάρακτος φύσει, πρὸς δὲ τὰς ἐπικρύφους καὶ λαθραίους ἀναθαρσοῦσα πρᾶξεις.*

Quis est quin mecum sentiat admonitus articulum ad voc. *ἀνθρώπου* desiderari? Corrigendum igitur *τἀνθρώπου.* Porro particula *μὲν* inter *ἐν* et *τοῖς* interserenda videtur esse (quae fortasse ob similitudinem voc. *ἐν* excidit); opponitur enim *πρὸς δὲ τὰς ἐπικρύφους*... *πρᾶξεις;* conferatur not. anteo. Caeterum minus recte Sintenis sprevisse videtur lectionem vulgatam *ὑπαιθρίοις;* nam conferatur Vit. Cat. Maj. Pag. 345, B. *πολὺ δὲ μᾶλλον ἐν τούτοις νομίζοντες ἢ ταῖς ὑπαιθρίοις καὶ πολιτικαῖς πράξεσι τρόπον ἀνδρὸς ἐνορᾶσθαι.*

CAP. XI.

5. *ὡς ἑνὶ τῶν ἐπιτυχόντων χρῆσθαι παρεῖχεν αὐτῷ τὸν ἀεὶ στρατηγοῦντα τῶν Ἀχαιῶν.*

Haec corrupta sunt, quae lectio vulgata exhibet. In uno Codice Sangermanensi legitur *στρατηγοῦντι*, de articulo tacetur. Restituendum mihi videtur sine dubio *χρῆσθαι παρεῖχεν αὐτὸν τῷ ἀεὶ στρατηγοῦντι;* conferatur enim Xenoph. VIII, 1, 5. *παρέχωμεν θ' ἡμᾶς αὐτοὺς*

χρῆσθαι Κύρῳ ὅ τι ἂν δέῃ. Anab. VI, 4, 18. *ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παρασχήσω Κλεάνδρῳ ὅ τι ἂν βούληται ποιῆσαι.*

7. *Ἧκε δ' αὐτῷ καὶ χρημάτων δωρεὰ παρὰ τοῦ βασιλέως πέντε καὶ εἴκοσι τάλαντα.*

Ejiciendum videtur voc. *χρημάτων*, quod supervacaneum frigide additur offenditque. Conferatur enim infra Cap. XIII. fin. *καὶ δωρεὰν ἔλαβε τῇ πόλει πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν τάλαντα.*

CAP. XII.

7. *Πρὸς δὲ μέγα πνεῦμα καὶ πολλὴν θάλατταν ἐκ πελάγους κατιοῦσαν ἐνδόντος τοῦ κυβερνήτου, παραφερόμενος μόλις ἥψατο τῆς Ἀδρίας πολεμίας οὔσης.*

Sintenis adnotat: ,nec *Ἀδρίας* verum esse potest nec *Ἀνδρίας* Palmerii probatum nuperis.' Nobis quidem vera videtur esse Palmerii conjectura; ex sequentibus enim *ὁ φρούραρχος ἐπελθὼν καὶ ζητῶν τὸν Ἄρατον ὑπὸ τῶν θεραπόντων ἐξηπατήθη τῶν ἐκείνου δεδιδαγμένων λέγειν, ὡς εὐθὺς ἀποδρὰς εἰς Εὔβοιαν ἐξέπλευσε.*, patet Aratum non ita procul ab Euboea abfuisse, si primum illa ei perfugium praebere potuisse verisimile fuit. *ἡ Ἀνδρία* autem dicitur ut *ἡ Σικυωνία* (subauditur *χώρα ager*) vide supra Cap. V. init. Cap. VI. init. infra Cap. XLI. fin., ut *ἡ Κορινθία* vid. Xenoph. Hell. IV, 4, 5. 8, 8. Reponendum igitur *τῆς Ἀνδρίας.*

25. *περαιωθεὶς εἰς Αἴγυπτον αὐτόθεν τε τῷ βασιλεῖ διακειμένῳ πρὸς αὐτὸν οἰκείως ἐνέτυχε καὶ τεθεραπευμένῳ*

γραφαῖς καὶ πίναξιν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, ἐν οἷς κρίσιν ἔχων οὐκ ἄμουσον ὁ Ἄρατος ἀεί τι τῶν τεχνικῶν καὶ περιττῶν, μάλιστα δὲ Παμφίλου καὶ Μελάνθου συνάγων καὶ κτώμενος ἀπέστελλεν.

γραφαῖς καὶ πίναξιν pro *γραφαῖς ἐν πίναξι γεγραμμέναις.* Dictum est solito more *ἓν διὰ δυοῖν*, ut Cap. seq. med. *ἅρμα καὶ νίκην* pro *ἅρμα νικηφόρον*, quod ibidem paullo superius legitur. Id monui, quia Schaeferus explicat *γραφή* *unius figurae* *πίναξ* *plurium*. — Pro *Μελάνθου* restituendum videtur *Μελανθίου* ut et infra in Cap. XIII. init. Nam Diogenes Laërtius in lib. IV, 18. Plinius Hist. Nat. XXXV, 7, 10. ac XXXVI, 1. et Quinctilianus Inst. Or. XII, 10, 6., qui de eodem pictore, discipulo Pamphili et aequali Apellis mentionem faciunt, scribunt *Μελάνθιος* *Melanthius*.

CAP. XIII.

19. *Ἐπιτρέψαντος οὖν τοῦ Ἀράτου διήλειψεν ὁ Νέαλκης τὸν Ἀρίστρατον, εἰς δὲ τὴν χώραν φοίνικα μόνον ἐνέγραψεν, ἄλλο δ' οὐδὲν ἐτόλμησε παραβαλεῖν. Τοὺς δὲ πόδας ἐξαλειφομένου τοῦ Ἀριστράτου διαλαθεῖν.*

Pro *διήλειψεν* restituendum quod hic requiritur verbum *ἐξήλειψεν*, quam correctionem quod mox sequitur verb. *ἐξαλειφομένου* maxime commendat ac confirmat. Saepius *δι* et *ἐξ* ob perquam similem scripturam in Codicibus permutantur.

23. *Ἔκ τε δὴ τούτων ὁ Ἄρατος ἠγαπᾶτο καὶ διδοὺς πεῖραν ἔτι μᾶλλον ἥψατο τοῦ βασιλέως καὶ δωρεὰν ἔλαβε τῇ πόλει πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν τάλαντα.*

διδοὺς πεῖραν? Quis unquam ista intellexerit? Offendunt. Corrupta sunt. Cujusnam rei specimen edens regem sibi magis devinxit? Quodsi autem diligenter perscrutemur qua ratione regem sibi magis devincire potuerit, nihil aptius hoc loco reperiamus quam si ipsum convenerit. Scribendum igitur arbitror pro *ΔΙΔΟΥΣ ΠΕΙΡΑΝ*: *ΔΙΑΒΑΣ ΠΕΡΑΝ* scil. *εἰς Αἴγυπτον*, quod tamen addere supervacaneum erat; quia luce clarius ex antecedentibus apparet; conferatur enim quod idem valet *περαιωθεὶς εἰς Αἴγυπτον* Cap. XII, fin. Accedat luculentum exemplum Xenoph. Anab. VII, 2 § 2. *διαβῆναι πέραν εἰς τὴν Ἀσίαν*, quod ibid. § 12. aliis verbis exprimitur *περαιοῦσθαι εἰς τὴν Ἀσίαν*.

CAP. XIV.

1. *Ἦν μὲν οὖν μέγα καὶ τὸ χρήματα τοσαῦτα πορίσαι τοῖς πολίταις.... μείζων δ' ἡ διὰ τῶν χρημάτων τούτων κατασκευασθεῖσα.... διάλυσις*

Pro *μείζων* reponendum videtur, quod superscriptum habet Cod. B. correxitque Reiskius, *μεῖζον*; est enim praedicatum *τῆς.... διαλύσεως*, subauditur *χρῆμα*.

17. *Βουλαὶ μὲν καὶ ἄεθλα, καὶ ἁ περὶ Ἑλλάδος ἀλκὰ*
Τοῦδ ἀνδρὸς στάλαις πλάθεται Ἡρακλέους·
Ἄμμες δ' εἰκόν', Ἄρατε, τεὰν νόστοιο τυχόντες
Στάσαμεν ἀντ' ἀρετᾶς ἠδὲ δικαιοσύνας
Σωτῆρος σωτῆρσι Θεοῖς, ὅτι πατρίδι τᾷ σᾷ
Δαίμον' ἴσον θείαν τ' ὤπασας εὐνομίαν.

Hic habemus elegiam Epico-Dorica dialecto compo-

sitam. In versu primo igitur pro voc. *Βουλαὶ* corrigendum quod Doricum est *Βωλαί*. In versu secundo pro *Τοῦδ'* scribendum *Τῶδ'*; deinde verbum *πλάθεται* a librariis corruptum videtur esse; nusquam enim nisi hoc loco forma passiva *τοῦ πλάθω* occurrit. Ipsum *πλάθω* *appropinquo* ubique intransitive usurpatur a Poëtis, conferatur Sophoc. Elect. vs. 220. Philoct. vs. 728. Eurip. Alc. vs. 117. Quare legendum esse conjicio pro *ΠΛΑΘΕΤΑΙ*, *ΑΠΤΕΤΑΙ*, quod hic requiritur; conferatur Pindari Isthm. III vs. 30.

ἀνορέαις δ' ἐσχάταισιν
οἴκοθεν στάλαισιν ἅπτονθ' Ἡρακλείαις.

In versu tertio legimus *Ἄμμες* Aeolicum, sed cetera oratio Dorica flagitat et hic suum *Ἁμὲς*, quod igitur restituendum. Hanc correctionem quodammodo confirmat lectio trium Codicum P. i. a. *ἅμεις* et Codicis C. *ἅμμες*. — In versu quarto voc. semidoricum *Στάσαμεν* in integrum restituas corrigendo *Στάσαμες*. Postremo versus sextus corruptela laborat. Quis explicet *Δαίμον' ἴσον*? Sed loco remedium fecerimus, si, littera *σ* deleta, sejuncta unius vocis membra conjunxerimus. Scribendum itaque *Δαιμόνιον*. Passim apud Scriptores occurrunt adjectiva *δαιμόνιος* et *θεῖος* conjuncta; conferatur Demosth. II, 1. *δαιμονίᾳ τινὶ καὶ θείᾳ εὐεργεσίᾳ*. Plut. Moral. Pag. 24, A. *Ὥσπερ ἡμεῖς καὶ πράγματα καὶ ἤθη καὶ νὴ Δία λόγους καὶ ἄνδρας εἰώθαμεν δαιμονίους καὶ θείους προςαγορεύειν.* Atque adjectivum *δαιμόνιος* commune quoque utrique generi usurpatur, conferatur Aeschyl. Sept. c. Theb. vs. 873. Lysi. VI. 32. et Plut. Moral. Pag. 438, C. *Ἔστι δὲ θεία μὲν ὄντως καὶ δαιμόνιος (ἡ δύναμις).*

CAP. XV.

7. *Καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, ἑστιωμένων πολλῶν, εἰς μέσον φθεγξάμενος „Ὤιμην“ ἔφη „τὸν Σικυώνιον τοῦτον νεανίσκον ἐλευθέριον εἶναι τῇ φύσει*

Pro *τοῦτον* legendum esse mihi videtur *τουτονὶ;* nam digito monstrat Aratum Antigonus.

11. *Πρότερον γὰρ ἡμᾶς ὑπερεώρα ταῖς ἐλπίσιν ἔξω βλέπων καὶ τὸν Αἰγύπτιον ἐθαύμαζε πλοῦτον, ἐλέφαντας καὶ στόλους καὶ αὐλὰς ἀκούων, νυνὶ δὲ κτέ.*

Magistellus aliquis hunc locum non intelligens male distinxit comma ponendo post voc. *πλοῦτον.* Itaque periit concinnitas, periit antithesis. Inde corruptela ulterius processit. Sed tamen levis medicina, ut locus integer emergat, adhiberi potest. Inseras enim particulam *καὶ,* quam excidisse nihil mirum ob, istam malam interpunpunctionem, inter vocc. *πλοῦτον* et *ἐλέφαντας* et sic distinguas:

καὶ τὸν Αἰγύπτιον ἐθαύμαζε, πλοῦτον καὶ ἐλέφαντας καὶ στόλους καὶ αὐλὰς ἀκούων· νυνὶ δὲ κτέ.

omnia sana et concinna habeas. Ita pulchre *τῷ ἡμᾶς ὑπερεώρα* opponitur *τὸν Αἰγύπτιον ἐθαύμαζε* i. e. *ἐτίμα* Ptolemaeum *colebat.* De hac verbi significatione conferatur Vit. Marcell. Pag. 300, A. *μεῖζον ἡγούμενοι πρὸς σωτηρίαν πόλεως τὸ θαυμάζειν τὰ θεῖα τοὺς ἄρχοντας.*

21. *Ταῖς μὲν οὖν περιμαχήτοις καὶ διαπύροις τοξευομέναις ἔρωσι φιλίαις βασιλέων καὶ τυράννων τοσοῦτον προσῆν φθόνου καὶ κακοηθείας.*

Vide quam male hic locus ab Interpretibus intellectus sit. Interpres vertit: Atque exoptatis his et flagrantibus, ad quas magno ardore contenditur, regum et tyrannorum amicitiis tantum conjunctum erat livoris et malignitatis. Coraes explicat: *πρὸς ἃς τοξεύονται (ὥσπερ βέλη) οἱ τῶν ἀνθρώπων διάπυροι ἔρωτες.* Quasi vero *περιμάχητοι καὶ τοξευόμεναι διαπύροις ἔρωσι* sint epitheta ornantia *φιλιῶν βασιλέων.* Sed Plutarchus non ampullari videbitur, modo recte sensus perspiciatur. Animadvertamus totum caput. Primum legimus regem Antigonum omni ope nisum ut cum Arato amicitiam conciliaret; deinde invidos Aratum, quasi totus ab Antigoni parte staret, apud regem Ptolemaeum, amicum ejus, calumniatos esse; tum Ptolemaeum ea de re per epistolam cum eo expostulavisse. Conclusio igitur, in qua summatim haec complexa, quaenam alia sequi possit atque hujusmodi: Amicitiis itaque regum cum Arato, quas magna contentione et ardenti cupidine conciliare conabantur (reges), tantum conjunctum erat livoris ac malitiae. Genitivi igitur *βασιλέων καὶ τυράννων* tam pendent a voc. *ἔρωσι* quam a *φιλίαις.*

CAP. XVI.

3. *Βοιωτοῖς δὲ μετὰ μυρίων στρατιωτῶν βοηθῶν ὑστέρησε τῆς μάχης, ἣν ὑπ' Αἰτωλῶν περὶ Χαιρώνειαν ἡττήθησαν,*

Pro *ἣν* legendum videtur *ῇ*. Conferatur infra Cap. XXXIV. init. *Διὸ καὶ κρατηθέντος αὐτοῦ μάχῃ περὶ Φυλακίαν.* Cap. XXXIX. init. *καὶ μάχῃ μεγάλῃ περὶ τὸ Ἑκατόμβαιον ἡττηθέντες,* Cap. XLVI. init. *Κλεομένης*

μὲν ἡττηθεὶς μάχῃ μεγάλῃ. Vit. Agid. et Cleom. Pag. 796, E. *ὄγδοος δ' ἀπὸ Παυσανίου τοῦ νικήσαντος ἐν Πλαταιαῖς μάχῃ Μαρδόνιον.* Ibid. Pag. 797, A. *ἡττηθεὶς μάχῃ περὶ Μεγάλην πόλιν.* Vit. Fabii M. Pag. 175, C. *νενικήμεθα, ὦ ἄνδρες Ῥωμαῖοι, μεγάλῃ μάχῃ.*

6. *Ἐνιαυτῷ δ' ὕστερον αὖθις στρατηγῶν ἐνίστατο τὴν περὶ τὸν Ἀκροκόρινθον πρᾶξιν,*

Hunc locum, qui, collato Polybii Lib. II. cap. 43 § 4. *ὀγδόῳ δὲ πάλιν ἔτει, στρατηγὸς αἱρεθεὶς τὸ δεύτερον,* usque adhuc Interpretes misere vexavit, in integrum restituere conemur. — Auctore Polybio Lib. II. cap. 43 § 3. Aratus anno aetatis vicesimo primo primum praetor erat Achaeorum. Deinde Ibid. § 4. legimus eum octavo anno post iterum praetorem creatum esse, itaque annos viginti septem natum. Collatis autem locis Polybii Ibid. § 7. *Μεγάλην δὲ προκοπὴν ποιήσας τῆς ἐπιβολῆς ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ* (i. e. *πραξικοπήσας τὸν Ἀκροκόρινθον*), *λοιπὸν ἤδη διετέλει προστατῶν,* et Plutarchi Arat. Cap. 24. med. *Οὕτω δ' ἴσχυσεν ἐν τοῖς Ἀχαιοῖς* (*πραξικοπ. τ. Ἀκροκ.*), *ὥςτε παρ' ἐνιαυτὸν αἱρεῖσθαι στρατηγὸν αὐτὸν, ἔργῳ δὲ καὶ γνώμῃ διὰ παντὸς ἄρχειν,* colligimus Aratum inde ab secunda praetura alternis annis praetorem creatum esse. Ergo quum duodecimum praetor factus est (vide Plut. Arat. Cap. 35. fin.) annos natus fuit quadraginta septem. Inde constat Achaeorum praetores fuisse *Hyperbatam* (conf. Plut. Cleom. vit. Pag. 811, A.) et *Timoxenum* (conf. Pl. Arat. cap. 38, init.), huic autem successisse Aratum *στρατηγὸν αὐτοκράτορα* creatum, ergo annos quinquaginta natum vel anno quinquagesimo primo aetatis. Videmus itaque

triginta annos inter primam et hanc praeturam intercessisse. Legimus autem Plut. Arat. Cap. 41. init. Aratum tum, quum *στρατηγὸς αὐτοκράτωρ* creatus est, triginta tres annos vixisse jam in civitate Achaeorum. Inde patet eum tribus annis antequam primum praetor factus sit *Sicyonem* ad Achaeorum imperium adjunxisse. — Porro conferamus Arat. vit. Cap. IV. init. *ἤδη μειράκιον ὁ Ἄρατος ὢν* et Cap. VI. fin. *εἶτ' ἀλειψάμενος ἐν τῷ γυμνασίῳ καὶ παραλαβών τινας ἐκ τῆς παλαίστρας τῶν εἰωθότων πίνειν καὶ ῥᾳθυμεῖν μετ' αὐτοῦ νεανίσκων ἀπῆγεν οἴκαδε·*, reperiamus Aratum, quo tempore Sicyonem occupavit, annos fere septendecim natum esse; quibus si adduntur tres et triginta (conf. Arat. Cap. 41. init.) per quos usque ad praeturam extraordinariam in civitate Achaeorum degit, numerus efficitur quinquaginta annorum. Mirum quantum igitur Plutarchus et Polybius inter se consentiunt de anno aetatis, quo Aratus *στρατηγὸς αὐτοκράτωρ* creatus est. Quodsi autem inde ab eo anno retro numeremus, Aratus secundum Plutarchum primum Praetor esset creatus anno aetatis vicesimo septimo. At dissentit Polybius Lib. II. Cap. 43 § 3, dicens eum viginti annos natum primum Praetorem creatum esse. — Duo igitur loci Polybii obstant quominus hoc loco legatur *Ἐνιαυτῷ δ' ὕστερον.* Accedit quod Plutarchus ita sibi ipse non constat, legem memorans (Arat. Cap. XXIV. med.) secundum quam non licebat cuiquam praeturam continuari. Praeterea constat utrumque Polybium et Plutarchum ex iisdem fontibus, Arati commentariis et Phylarchi historia, hausisse. Quid quod Plutarchus etiam ad hanc vitam contulit Polybii scripta, cui magnam et dignam

tribuit fidem? (conf. Arat. Cap. XXXVIII. fin.) Quodsi igitur ab eo dissentiret, id certe monuisset reddita dissensus ratione. — Ergo corrigendum mihi videtur h. l. *Ὀγδόῳ δ' ὕστερον ἐνιαυτῷ αὖθις στρατηγῶν κτἑ.*, cujus constructionis passim occurrunt exempla. Conferatur infra Cap. XVIII. fin. *ὀλίγαις δ' ὕστερον ἡμέραις*, Polyb. II, 43, 3. *τετάρτῳ δ' ὕστερον ἔτει.*

15. *πλὴν ὅτι τῷ μὴ πρὸς Ἕλληνας, ἀλλὰ ἐπακτὸν ἀρχὴν γεγονέναι καὶ ἀλλόφυλον αὕτη διήνεγκεν.*

Inter vocc. *ἀλλὰ* et *ἐπακτὸν* inserendum *πρὸς*. Praepositio enim post particulam *ἀλλά* iteratur. Conferatur vit. Demetr. Cap. 30. fin. *διόπερ οἱ νοῦν ἔχοντες οὐκ εἰς ἀνδριάντας, οὐδὲ γραφὰς, οὐδ' ἀποθεώσεις, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὰ ἔργα καὶ τὰς πράξεις τὰς ἑαυτῶν ἀποβλέποντες κτἑ.*

22. *ἕνα κύριον ποιεῖ τὸν ἄρχοντα καὶ κατέχοντα φρουρᾷ τὸ χωρίον,*

Quis sana haec esse sibi persuadeat? Corrigendum esse puto, transpositis vocabulis *τὸν* et *καὶ*, *ἕνα κύριον ποιεῖ καὶ ἄρχοντα τὸν κατέχοντα φρουρᾷ τὸ χωρίον.* Sensus et perspicuitas clamant. Etiam conferatur Cap. XVIII, init. *καὶ Περσαῖον ἐπιστήσας ἄρχοντα.*

24. *ὥστε μὴ παίζοντα δοκεῖν τὸν νεώτερον Φίλιππον, ἀλλ' ἀληθῶς ἑκάστοτε πέδας τῆς Ἑλλάδος τὴν Κορινθίων πόλιν προσαγορεύειν.*

Quid de hoc loco statuendum sit videamus. Vitium traxisse certum est. Qui enim potuit Plutarchus Philippum unam Corinthum compedes Graeciae appellantem

acere, quum constet eum tres urbes sic appellare solitum esse? Conferatur Polyb. Lib. XVII, 11, 4. et 5. *τοῦτο δ' ἐπιμελῶς ἐντίκτειν ἐπειρῶντο τῇ συγκλήτῳ πάντες, διότι, τῆς Χαλκίδος καὶ τοῦ Κορίνθου* (corrigendum *τῆς Κορίνθου*) *καὶ τῆς Δημητριάδος ὑπὸ τῷ Μακεδόνι ταττομένων, οὐχ οἷόν τε τοὺς Ἕλληνας ἔννοιαν λαβεῖν ἐλευθερίας. ὃ γὰρ αὐτὸς Φίλιππος εἶπε, τοῦτο καὶ λίαν ἀληθὲς ἔφασαν ὑπάρχειν· ὃς ἔφη τοὺς προειρημένους τόπους εἶναι πέδας Ἑλληνικὰς, ὀρθῶς ἀποφαινόμενος.* Ergo dubito an hoc loco post verbum *προςαγορεύειν* exciderint haec: *καὶ τὴν Δημητριάδα καὶ τὴν Χαλκίδα.* — Deinde minus recte sibi opponuntur vocc. *παίζοντα* et *ἀληθῶς*. Tametsi enim quis jocatur verum tamen dicere potest. Fortasse excidit voc. *φαύλως*, quod rectius opponitur voc. *ἀληθῶς*, conferatur vit. Agid. et Cleom. Pag. 795, B. inseratur autem post particulam *μὴ* ita tamen ut transpositis verbis *παίζοντα δοκεῖν* sic legatur: *ὥςτε μὴ φαύλως δοκεῖν παίζοντα τὸν νεώτερον Φίλιππον, κτέ.*

CAP. XVII.

1. *Πᾶσι μὲν οὖν περιμάχητος ἦν ὁ τόπος ἀεὶ καὶ βασιλεῦσι καὶ δυνάσταις, ἡ δ' Ἀντιγόνου σπουδὴ περὶ αὐτὸν οὐδὲν ἀπέλιπε πάθει τῶν ἐμμανεστάτων ἐρώτων, ἀλλ' ὅλος ἀνήρτητο ταῖς φροντίσιν, ὅπως αφαιρήσεται δόλῳ τοὺς ἔχοντας,*

Hic locus misere corruptus est. Primum omnes libri exhibent *ἀεὶ δὲ βασιλεῦσι*, quae lectio est prava. Haec enim particula *δέ* non opponi potest vocabulis *Πᾶσι μέν*, quibus *βασιλεῦσι καὶ δυνάσταις* appositio est, sed

recte altera *δὲ* ante *Ἀντιγόνου* respondet *τῷ μὲν*. Istam igitur particulam *δὲ* equidem expungo. Sintenis autem pro part. *δὲ* de suo dedit *καὶ*, quod improbo, quia duplex *καὶ* ad discrimen spectat inter reges et dynastas; quod quis est quin sentiat hoc loco ineptum esse? — Deinde offendunt verba *τῶν ἐμμανεστάτων ἐρώτων*. Nam quo pluralis *ἐρώτων*? Atque alibi ad ipsum *ἔρωτα* adjungit Plutarchus adjectivum *διάπυρος*; conferatur Arat. Cap. XV. fin. *διαπύροις ἔρωσι*. Moral. Pag. 406, A. *διάπυροι ἔρωτες*. Corrigendum videtur *τῶν ἐμμανέστατα ἐρώντων*, quod sensus postulat. Plutarchi enim animo obversatus videtur esse locus *Menandri*, qui sic legitur Moral. Pag. 525, A.

Παρ' ἐμοὶ γάρ ἐστιν ἔνδον, ἔξεστιν δέ μοι
Καὶ βούλομαι τοῦτ' ....
ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶν τις,
.... *οὐ ποιῶ δὲ*..........

ut si Plutarchus *ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶν τις* interjecerit. Menandro autem gratum fecerimus, si, quod ei debetur reddiderimus. Versus igitur ita in integrum restituantur:

Παρ' ἐμοὶ γάρ ἐστιν ἔνδον, ἔξεστιν δέ μοι
Καὶ βούλομαι τοῦθ' ὡς ἂν ἐμμανέστατα
Ἐρῶν τις, οὐ ποιῶ δὲ............

Inde etiam emendemus alium Plutarchi locum Moral. Pag. 745, F. *ἡ δὲ δι' εὐφυΐαν αἰσθάνεται καὶ μνημονεύει, καὶ τῶν ἐμμανεστάτων ἐρώτων οὐδὲν ἀποδεῖ τὸ πάθος αὐτῆς, γλιχομένης καὶ ποθούσης λῦσαί τε μὴ δυναμένης ἑαυτὴν ἀπὸ τοῦ σώματος.*

Legatur et hic *τῶν ἐμμανέστατα ἐρώντων*. — Sed hactenus evagari satis fuerit. Corrigamus quae restant hoc loco. Attendamus ad verbum *ἀπέλιπε*, quod Sintenis

minus recte recepit pro Vulg. *ἀπέλειπε*, quia Imperfectum hic requiritur ob sequens *ἀνήρτητο*; verum *ἀπολείπειν τινός* idem valet quod *ἀπέχειν* cum genitivo i. e. *distare*, quo verbi sensu quis non mecum sentiat monitus Plutarcho scribendum fuisse *ὁ δ' Ἀντίγονος οὐδὲν ἀπέλειπε τῆς σπουδῆς τῶν ἐμμανέστατα ἐρώντων*? Hoc autem loco requiritur verbum, quod significet *inferiorem esse* ob comparationem inter *Ἀντίγονον* et *τοὺς ἐρῶντας*. Corrigendum igitur videtur pro *ΑΠΕΛΕΙΠΕ, ΑΠΕΔΕΙ*, quod egregie confirmat locus modo citatus. — Restat ut vocabulum nihili *πάθει* additamentum esse cognoscamus. Habemus enim hoc loco comparationem compendiariam, solito Graecorum more, pro plena hac: *ἡ δ' Ἀντιγόνου σπουδὴ οὐδὲν ἀπέδει τῆς σπουδῆς τῶν ἐμμανέστατα ἐρώντων*. Quis igitur non videat dativum *πάθει* frigidum esse, sensum turbare, Plutarcho abjudicandum esse? Fortasse originem debet voc. antecedenti *ἀπέδει*, quod suspicor ab lectore aliquo, quem offenderit *τὸ ὁμοιοτέλευτον ἀπέδει πάθει*, perperam in *ἀπέλειπε* mutatum esse. — Totus locus igitur ita constituatur: *Πᾶσι μὲν οὖν περιμάχητος ἦν ὁ τόπος ἀεὶ βασιλεῦσι καὶ δυνάσταις, ἡ δ' Ἀντιγόνου σπουδὴ περὶ αὐτὸν οὐδὲν ἀπέδει τῶν ἐμμανέστατα ἐρώντων κτἑ.*

9. *εὐθὺς ὑποπέμπων Δημήτριον τὸν υἱὸν αὐτῇ καὶ γλυκείας ἐλπίδας ἐνδιδοὺς γάμων βασιλικῶν [καὶ συμβιώσεως πρὸς οὐκ ἀηδὲς ἐντυχεῖν γυναικὶ πρεσβυτέρᾳ μειράκιον], αὐτὴν μὲν ᾕρήκει τῷ παιδὶ χρησάμενος ὥσπερ ἄλλῳ τινὶ τῶν δελεασμάτων ἐπ' αὐτῇ, τὸν δὲ τόπον οὐ προϊεμένης, ἀλλ' ἐγκρατῶς φυλαττούσης, ἀμελεῖν προσποιού-*

μενος ἔθυε γάμους αὐτῶν ἐν Κορίνθῳ καὶ θέας ἐπετέλει καὶ πότους συνῆγε καθ' ἡμέραν, ὡς ἄν τις μάλιστα παίζειν καὶ σχολάζειν τὴν διάνοιαν ὑφ' ἡδονῆς καὶ φιλοφροσύνης ἀφεικώς.

Quae uncis inclusi sordide abundant, sunt scioli additamentum, quod ejiciatur. Nonne enim *οἱ γάμοι τὴν συμβίωσιν* in se continent? Num dicitur *συμβίωσις πρός τινα*? Immo *μετά τινος*, conferatur Polyb. XXXII, 11, 10. — *οὐκ ἀηδὲς ἐντυχεῖν*?! Quasi vero id non perspicue lateat in vocc. *γλυκείας ἐλπίδας*, quae quum ad *γάμους* tum ad *βασιλικοὺς γάμους* referuntur. Ipsa vero verborum constructio barbara Interpolatorem arguunt. — Deinde corrigendum est *δελεασμάτων ἐπ' αὐτήν* i. e. *ut eam caperet*, conferatur Vit. Timol. Pag. 241, B. *ἀλλὰ ταῦτα πάλιν ἥκειν ἐπ' αὐτοὺς σοφίσματα καὶ δελεάσματα.* Lucian. Pisc. 48. At ita offendit duplex *αὐτὴν*; ,*αὐτὴν μὲν ᾑρήκει χρησάμενός τινι τῶν δελεασμάτων ἐπ' αὐτήν*'; quare priori *αὐτὴν* amputanda videtur esse syllaba *αὐ*; itaque recte sibi opponuntur *τὴν μὲν ᾑρήκει* et *τὸν δὲ τόπον οὐ προϊεμένης.* — Tum sensui perspicuitati consulueris, si punctum minus post *ἐπ' αὐτήν* posueris. — Postremo obstat particula *ἂν*, quae quo recte pertineat quis videat? Scribendum esse mihi videtur pro *ὡς 'ΑΝ*, *ὡς ΔΗ* i. e. *quasi.* Huic emendationi confirmandae accedant luculentissima exempla Vit. Dion. Cap. 43. init. *γυμνὸς ὤφθη διὰ τῆς πόλεως θέων ἀνάπλεως αἵματος τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον, ὡς δή τινας φεύγων διώκοντας.* Vit. Pauli Aem. Pag. 263, A. *ὡς δὴ ταῖς ναυσὶ μέλλων ἐκπεριπλεῖν καὶ κυκλοῦσθαι τὸ στρατόπεδον τῶν πολεμίων. ἐπεὶ δ' ἐδείπνησαν οἱ στρατιῶται καὶ σκότος ἐγίνετο, τοῖς*

ἡγεμόσι φράσας τὸ ἀληθὲς, ἦγε κτέ. Ibid. Pag. 259, D. *πάρεργον δὲ τοῦ πολέμου στρατείαν ἐπὶ Δαρδανεῖς θέμενος, ὡς δὴ τοὺς Ῥωμαίους ὑπερορῶν καὶ σχολάζων.* Vit. Marcell. Pag. 301, B. *ὡς δὴ μὴ κατὰ τύχην ἀλλ' ἕνεκα τούτου τῇ περιαγωγῇ χρησάμενος.* Vit. Anton. Pag. 922, C. *καὶ καθειργμένους ἔλυεν, ὡς δὴ ταῦτα τῷ Καίσαρι δόξαντα.* Vit. Arat. Cap. LII. fin. *τὸ πάθος ὡς δή τινα νόσον κοινὴν καὶ συνήθη νοσῶν διήντλει.*

27. *Οὕτω δὲ τοῦ τόπου κρατήσας οὐ κατέσχεν αὐτὸν, ἀλλ' ἔπινε παίζων ὑπὸ χαρᾶς ἐν τοῖς στενωποῖς καὶ δι' ἀγορᾶς αὐλητρίδας ἔ χ ω ν καὶ στεφάνους περικείμενος, ἀνὴρ γέρων καὶ τηλικαύταις πραγμάτων μεταβολαῖς κεχρημένος, ἐκώμαζε δεξιούμενος καὶ προσαγορεύων τοὺς ἀπαντῶντας.*

Pro *ἔχων* legendum esse conjicio, quod sensus postulat *ἄγων*, e quo verbo emicat notio *vagandi* per forum, quod est hominis in foro bacchantis. Frequens est haec permutatio verborum *ἔχων* et *ἄγων* velut in formula *ἡσυχίαν ἄγων, ἦγε.*

32. *Οὕτως ἄρα καὶ λύπης καὶ φόβου μᾶλλον ἐξίστησι καὶ σάλον παρέχει τῇ ψυχῇ τὸ χαίρειν ἄνευ λογισμοῦ παραγινόμενον.*

Primum *καὶ* delendum esse censeo; nam *σάλον παρέχει* etiam pertinet ad comparationem *λύπης καὶ φόβου μᾶλλον.*

CAP. XVIII.

4. *Ὁ δ' Ἄρατος ἔτι μὲν Ἀλεξάνδρου ζῶντος ἐπεχείρησε τῇ πράξει, γενομένης δὲ συμμαχίας τοῖς Ἀχαιοῖς*

πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον ἐπαύσατο. Τότε δ' αὖθις ἐξ ὑπαρχῆς ἑτέραν ἔλαβε τῆς πράξεως ὑπόθεσιν τοιαύτην.

Quid Sintenis pro *πράξει* conjicit legendum esse *ἐπιθέσει*? Mox enim sequitur *ἑτέραν ἔλαβε τῆς πράξεως ὑπόθεσιν.*

22. *γελάσας ὁ Ἐργῖνος τότε μὲν ὡμολόγησεν ἀποπειρᾶσθαι τοῦ Διοκλέους.*

Corrigendum *ἀποπειράσεσθαι*, ut monuit Coraes. Conferatur enim infra Cap. XIX. init. *τάλαντα δώσειν ὡμολόγησεν·* Cap. LIV. med. *χίλια προσεκτίσειν ὁμολογήσας τάλαντα.* Recte Schaeferus hanc emendationem in textum recepit. Quidni Sintenis? —

CAP. XIX.

1. *Ὁ δ' Ἄρατος ἐκείνοις μὲν ἑξήκοντα τάλαντα δώσειν κατορθώσας ὡμολόγησεν· ἢν δ' ἀποτύχῃ, σωθῇ δὲ μετ' ἐκείνων, οἰκίαν ἑκατέρῳ καὶ τάλαντον.*

Sententia posterior non sana videtur esse. *ἢν δ' ἀποτύχῃ* per se respondet verbo *κατορθώσας; σωθῇ δὲ* autem per se non respondet. Utraque vero verborum notio conjunctim recte opponitur. Quare corrigendum, commate deleto, *ἢν δ' ἀποτύχῃ σωθῇ τε.*

8. *Οὕτω γὰρ ἐπῆρτο τῇ ψυχῇ καὶ τοσοῦτον ἔρωτα τῶν καλῶν πράξεων εἶχεν, ὥστε τὸν Φωκίωνα καὶ τὸν Ἐπαμινώνδαν ἐπιστάμενος Ἑλλήνων δικαιοτάτους καὶ κρατίστους γεγονέναι δοκοῦντας ἐπὶ τῷ διώσασθαι δωρεὰς μεγάλας καὶ μὴ προέσθαι χρημάτων τὸ καλὸν, αὐτὸς εἰς*

ταῦτα δαπανᾶσθαι κρύφα καὶ προειςφέρειν, ἐν οἷς ἐκινδύνευε μόνος ὑπὲρ πάντων οὐδ' εἰδότων τὰ πραττόμενα, ᾑρεῖτο.

Voc. *πράξεων* est additamentum a magistello explicationis causa ad *τῶν καλῶν* insertum. Ejiciendum igitur, Plutarchus enim scripsit *τῶν καλῶν;* conferatur supra Cap. I. med. *Οὐ γὰρ ἰδίων ἀπορίᾳ καλῶν ἐξαρτῶσιν.* Cap. X. init. *ὡς οὐδενὸς ἄλλου τῶν καλῶν ἐραστής.* — Deinde corrigendum *'Επαμεινώνδαν.* — Tum verbum *ᾑρεῖτο* ejiciendum mihi videtur; primum quia ineptum est; nummam *ᾑρεῖτο; ἀντὶ τίνος;* deinde num recte hoc loco *ὥςτε* cum Indicativo construitur? Vide Krueger. Xenoph. Anab. Pag. 540, ubi *ὥςτε,* inquit, cum Infinitivo construitur, ubi praegressae enuntiationis singulum vocabulum vel quae ex illa elicienda est vox *οὕτως* spectatur non solum *a*) ubi consequutio tantum in cogitatione posita est, sed etiam *b*) de re in facto posita.' Quod multis exemplis confirmat quae conferantur, atque alia in huj. Vit. Cap. III. init. Cap. VII. init. Cap. IX. init. et med. Cap. XXIX. init. Vit. Anton. Cap. VI. init. Cap. XIV. fin. Verbum istud ortum videtur esse ex prava lectione vulgata: *'Ο δὲ (οὕτω γὰρ ἐπῆρτο........ τὸ καλὸν) αὐτὸς εἰς ταῦτα κτὲ.* Sic enim *'Ο δὲ* praedicatum flagitat.

15. *Τίς γὰρ οὐκ ἂν θαυμάσειε καὶ συναγωνίσαιτο ἔτι νῦν τῇ μεγαλοψυχίᾳ τοῦ ἀνδρὸς, ὠνουμένου χρημάτων τοσούτων κίνδυνον τηλικοῦτον καὶ τὰ τιμιώτατα δοκοῦντα τῶν κτημάτων ὑποτιθέντος, ὅπως παρεισαχθεὶς νυκτὸς εἰς τοὺς πολεμίους διαγωνίσηται περὶ τῆς ψυχῆς ἐνέχυρον λαβὼν τὴν ἐλπίδα τοῦ καλοῦ παρ' αὐτῶν, ἄλλο δ' οὐδέν;*

Quo particula *γὰρ*? Num ratio affertur? Nempe conclusio efficitur. Corrigendum igitur videtur *Τίς οὖν οὐκ ἂν θαυμάσειε.* — Deinde pro *διαγωνίσηται* legendum *διαγωνιεῖται;* conferatur enim supra Cap. XVII. init. *ὅλος ἀνήρτητο ταῖς φροντίσιν, ὅπως ἀφαιρήσεται δόλῳ.* Moral. Pag. 825, A. *οὐδενὸς ἧττον τῷ πολιτικῷ προσήκει ταῦτα ἰᾶσθαι καὶ προκαταλαμβάνειν, ὅπως τὰ μὲν οὐδ᾽ ὅλως ἔσται, τὰ δὲ παύσεται ταχέως τὰ δ᾽ οὐ λήψεται μέγεθος, οὐδ᾽ ἅψεται τῶν δημοσίων.* — Tum attendas ad voc. *παρ᾽ αὐτῶν.* Schaeferus explicat *αὐτῶν* i. e. *τῶν τιμιωτάτων.* Ergo Aratus pignori opposuerit res pretiosissimas, unde pignus accepit? Interpres vertit: *ab iis pro quibus illa agebat.*? Equidem ista vocabula ab sciolo adjecta esse puto hoc sensu nimirum: *παρὰ τούτων οἷς ἔδει τὰ χρήματα κεῖσθαι,* conferatur huj. Cap. initium. At hoc loco nulla mentio fit de Ergini sociis; quam quis non intelligat plane abs re fore? Quare vocc. *ἀπ᾽ αὐτῶν* oblitteranda esse censeo.

CAP. XX.

1. *Οὖσαν δὲ καθ᾽ αὐτὴν ἐπισφαλῆ τὴν πρᾶξιν ἐπισφαλεστέραν ἐποίησεν ἁμαρτία τις εὐθὺς ἐν ἀρχῇ συμβᾶσα δι᾽ ἄγνοιαν.*

Oratio tenuior quam pro more Graecorum. In integrum restituamus inserendis particulis, quae excidisse videntur, altera *ἔτ᾽* ante *ἐπισφαλεστέραν,* qua Comparativus adversus Positivum caret, altera *καὶ* ante *καθ᾽.* Facile fieri potuit ut hae particulae exciderint ob litterarum similitudinem insequentium.

3. *Ὁ γὰρ οἰκέτης τοῦ Ἀράτου Τέχνων ἐπέμφθη μὲν ὡς μετὰ τοῦ Διοκλέους κατασκεψόμενος τὸ τεῖχος,*

Particula *ὡς* hoc loco non quadrat, a magistello laeva manu inserta est; nam conferatur huj. Cap. fin. *ἔπεμψεν εὐθὺς τὸν Ἐργῖνον — δεησόμενον,* supra Cap. V. med. *ἐκπέμπει οἰκέτας — κατασκεψομένους τὸ τεῖχος.* Inde sequitur ut Passive dicendum sit: *πέμπομαι κατασκεψόμενος.* Expungendum igitur *ὡς.*

31. *Ἐλθόντα δ' αὐτὸν οὐκέτι διῆκαν, ἀλλὰ δήσαντες ἐφύλαττον ἐν οἰκίσκῳ κατακεκλεισμένον·*

Verbum *διῆκαν* hoc loco minus aptum videtur esse. Corrigendum esse arbitror *ἀφῆκαν* i. e. *missum fecerunt, e manibus emiserunt.* Conferatur infra Cap. XXIII. fin. *Ἀρχέλαον μὲν ἀφῆκεν ὑποχείριον γενόμενον,* Vit. Cat. Min. Pag. 778, C. *Νικίαν δὲ, τὸν οἰκονόμον τῶν βασιλικῶν, ἐλεύθερον ἔπεισε τὴν βουλὴν ἀφεῖναι.*

CAP. XXI.

10. *Ἐνταῦθα δὲ οἱ μὲν ἄλλοι συγκαθίσαντες ὑπελύοντο τὰς κρηπῖδας· οὔτε γὰρ ψόφον ποιοῦσι πολὺν οὔτ' ὀλισθήματα λαμβάνουσι γυμνοῖς τοῖς ποσὶν ἀντιλαμβανόμενοι τῶν κλιμάκων·*

Primum corrigendum esse mihi videtur *Ἐνταῦθα δὴ* i. e. *Tum vero,* Vide quae adnotavi ad Cap. IX, 1. — Deinde quidni Sintenis recepit, quod Schaeferus rectissime monuit legendum esse *λαμβάνουσιν οἱ γυμνοῖς τοῖς ποσὶν ἀντιλαμβανόμενοι.*

17. *καὶ κατὰ σπουδὴν ὁ Ἄρατος ὑπερβιβάσας ἑκατὸν ἄνδρας, τοὺς δ' ἄλλους ἕπεσθαι κελεύσας ὡς ἂν δύνωνται τάχιστα, τὰς κλίμακας ἀναρπάσας ἐχώρει διὰ τῆς πόλεως μετὰ τῶν ἑκατὸν ἐπὶ τὴν ἄκραν.*

Quis haec absurda intelligat? Locus corruptela laborat. Qui dum enim Aratus potuit, trajectis centum viris, ceteros hortari ut sequerentur, quum *scalis sursum raptis* cum illis centum viris procederet. Sed loco ut sanus evadat, medicinam faciamus inserenda inter vocc. *τάχιστα* et *τὰς* particula *καὶ*, quae omissa fortasse ansam dedit corruptelae *ἀναρπάσας* pro quo participio legatur Infinitivus *ἀναρπάσαι*. Scribamus igitur, transpositis secundum vulgatam l. verbis *ἕπεσθαι κελεύσας, τοὺς δ' ἄλλους κελεύσας ἕπεσθαι ὡς ἂν δύνωνται τάχιστα καὶ τὰς κλίμακας ἀναρπάσαι, ἐχώρει κτέ.*

21. *Καί πως ἔτι πρόσωθεν αὐτοῖς ἀπήντα σὺν φωτὶ φυλακὴ τεσσάρων ἀνδρῶν οὐ καθορωμένοις· [ἔτι γὰρ ἦσαν ἐν τῷ σκιαζομένῳ τῆς σελήνης·] ἐκείνους δὲ προσιόντας ἐξ ἐναντίας καθορῶσι.*

Quae uncis inclusi Interpolatoris manum arguunt. Prorsus enim abundant, quia modo jam legimus *ἀνέδραμε νέφη καὶ κατέσχε τήν τε πόλιν αὐτὴν καὶ τὸν ἔξω τόπον ἐπίσκιον γενόμενον*. Quid quod *ἡ φυλακὴ σὺν φωτὶ ἀπήντα*? Tum vide ut constructio et concinnitas pessumdetur si ista accipias genuina; *καθορῶσι* enim Interpres vertit *conspiciebant*, et profecto post hanc parenthesin est quod Imperfectum *καθεωρῶντο* requiras; verum est participium respondens part. *καθορωμένοις* referendumque ad pronomen *αὐτοῖς*, a quo nimium ista interpolatione divulsum

factum est ut minus perspiceretur. Insipidum igitur Interpolatoris additamentum ejeceris, cetera expedita et concinna habebis.

29. *ἥ τε πόλις ἐξανίστατο πρὸς τὰ γινόμενα πλήρεις τ' ἦσαν οἵ τε στενωποὶ διαθεόντων.*

Quid Sintenis tertium *τε* in textum rursus recepit, quod jam Schaeferum video recte ejecisse; quod quis non videat vacare? —

CAP. XXII.

3. *ἀλλ' ἀποπλανώμενος τοῦ τρίβου παντάπασιν ἐνδεδυκότος καὶ περισκιαζομένου ταῖς τραχύτησι καὶ διὰ πολλῶν ἑλιγμῶν καὶ παραβολῶν περαίνοντος πρὸς τὸ τεῖχος.*

Corrigendum, quod legi malit Reiskius, *περιβολῶν. περιβολαί* sunt *anfractus*, conferatur Vit. Lucull. Pag. 505, A. *κύκλον τινὰ καὶ περιβολὴν ἔχουσαν — ὁδόν.* — *παραβολαί* non sunt *flexiones* ut Schaeferus explicat, conferatur Moral. Pag. 40, D. et Pag. 1094, B.

6. *Εἶτα θαυμάσιον οἷον ἡ σελήνη λέγεται διαστέλλουσα τὰ νέφη καὶ ὑπολαβοῦσα τῆς ὁδοῦ τὸ χαλεπώτατον σαφηνίζειν,*

Pro verbo *ὑπολαβοῦσα* reponendum videtur, quod recte Schaeferus jam e Codice *x* in textum recepit, *ὑπολάμπουσα* i. e. *interlucens.* Quid aptius hoc loco? Sed quod alii Vulgatam tuentes conferunt Vit. Artaxerx. Cap. 29, med. *τὴν αὐλαίαν ὑπολαβών,* id minus ad rem. Ibi enim *ὑπολαμβάνειν,* si accurate vim praepositionis in composito

perpenderis, collatis praecedentibus *κατεκάλυψεν αὐλαίᾳ τὰς θύρας*, significat *tollere.* Quid huc? Deinde quorsum diversa tempora *διαστέλλουσα* et *ὑπολαβοῦσα*? —

10. *Οἱ δὲ περὶ τὰς πύλας ἔξω περὶ τὸ Ἡραῖον ἀπολειφθέντες [τοῦ Ἀράτου στρατιῶται] τριακόσιοι τὸ πλῆθος ὄντες, ὡς ποτε παρεισέπεσον εἰς τὴν πόλιν*

Primum duplex *περὶ* offendit. Pro altero legendum esse conjicio *παρά.* Conferatur supra Cap. XXI. init. *ἦγε πρὸς τὰς πύλας παρὰ τὸ Ἡραῖον.*, Xenoph. Anab. VII, 2, 11. *τὸ δ' ἄλλο στράτευμα πᾶν ἐν τῷ αὐτῷ παρὰ τὸ τεῖχος τῶν Περινθίων ἦν.* Frequens est permutatio praepositionum *παρά* et *περί* in Codicibus, conferatur not. ad huj. Cap. initium. Deinde vocabula quae uncis inclusi ejicias, quae a magistello margini adscripta iniquo loco in textum irrepsisse videntur. Quae si addenda essent, jure suum locum inter *Οἱ δὲ* et *περὶ* occuparent.

32. *Οἱ δ' εὐθὺς ἐκέλευον ἡγεῖσθαι· καὶ προςβαίνοντες ἅμα φωνῇ διεσήμαινον ἑαυτοὺς ἐπιθαρρύνοντες τοὺς φίλους· ἥ τε πανσέληνος ἀπέφαινε τὰ ὅπλα πλείονα φαινόμενα τοῖς πολεμίοις διὰ τὸ μῆκος τῆς πορείας καὶ τὸ τῆς νυκτὸς ἠχῶδες τὸν ἀλαλαγμὸν ἀπὸ πολλαπλασιόνων ἢ τοσούτων ἐποίει δοκεῖν φέρεσθαι.*

Locus hic mendis scatet, quae tollere tentemus. Primum pro *προςβαίνοντες* legendum videtur *προβαίνοντες*; conferatur enim supra Cap. VII. init. *εἰς Νεμέαν προῆγεν, προῆγεν ἐπὶ τὴν πόλιν*; verbo *ἡγεῖσθαι* autem, quod fere idem valet ac *προάγειν*, respondet *τὸ προβαίνειν.* — Deinde Sintenis minus recte videtur, auctore Corae,

Imperfectum *ἀπέφαινε* in textum recepisse. Supra enim huj. Cap. init. legimus *ἐκεῖ δὲ πάλιν συνεσκίασε καὶ ἀπέκρυψε (ἡ σελήνη) νεφῶν συνελθόντων*. Nihil jam deinde mentionis factum est lunam relucere. Fieri autem potuit ut brevi momento reluxerit. Quare restituendum, quod omnes libri exhibent, Aoristum *ἀπέφηνε*. Atque ita cacophonia *ἀπέφαινε — φαινόμενα* evitatur. — Tum *ἢ τοσούτων* perspicue latet in ipso Comparativo *πολλαπλασιόνων*; cur hic completur comparatio, ad paullo superius *πλείονα* non completur? Scioli igitur additamentum ejicias. — Postremo *ἀλαλαγμὸν φέρεσθαι* non Graecum est; corrigendum esse arbitror *γενέσθαι*, quam emendationem egregie confirmat id, quod legitur Vit. Cat. Min. Pag. 786, A. *τηλικοῦτον ἀλαλαγμὸν γενέσθαι καὶ τοσοῦτον κίνημα τῆς στρατιᾶς ἐπαρθείσης, ὥστε πάντας ἐλπίδων μεστοὺς ἐπὶ τὸν κίνδυνον ὁρμῆσαι τοὺς ἡγεμόνας.*

38. *Τέλος δὲ συνερείσαντες ἐξωθοῦσι τοὺς πολεμίους καὶ καθυπέρτεροι τῆς ἄκρας ἦσαν καὶ τὸ φρούριον εἶχον ἡμέρας ἤδη διαυγούσης, ὅ τε ἥλιος εὐθὺς ἐπέλαμπε τῷ ἔργῳ καὶ παρῆν ἐκ Σικυῶνος ἡ λοιπὴ δύναμις τῷ Ἀράτῳ, δεχομένων κατὰ πύλας τῶν Κορινθίων προθύμως καὶ τοὺς βασιλικοὺς συλλαμβανόντων.*

καὶ τὸ φρούριον εἶχον vertamus verba verbis: *et praesidium habebant*. Num *habebant?* Immo vero *ceperunt*. Legendum esse igitur conjicio pro *εἶχον εἷλον*. Saepius litterae *χ* et *λ* commutantur, conferatur Hirschigii Adnot. ad Aristoph. Pac. vs. 214. — Deinde pro *διαυγούσης* scribendum videtur *διαυγώσης*. Verba enim, quae a nominibus primae declinationis in *α* et *η* exeuntibus de-

rivantur, terminantur in *αω*, ut *τόλμα τολμάω*, *χολή χολάω*, cet., et conferatur Dion. Halic. V, 49. *ἡμέρας διαυγώσης*. — Vocabula *ἡμέρας ἤδη διαυγώσης, ὅ τε ἥλιος εὐθὺς ἐπέλαμπε τῷ ἔργῳ* magnae offensioni fuerunt idque merito. Schaeferus malit...... *διαυγούσης. Καὶ ὅ τε ἥλιος*...... Sintenis pro imperio...... *εἶχον. Ἡμέρας δ' ἤδη*...... Nihil proficiunt; ipsam enim difficultatem non tangunt, non tollunt. Quis vero est quin videat, nisi forte hic solis ortum describi vult, *ἡμέρας ἤδη διαυγώσης* et *ὅ τε ἥλιος*...... *ἐπέλαμπε τῷ ἔργῳ* idem fere valere; itaque unum aut alterum supervacaneum esse arbitror. Quodsi vero concinnitati consulens illud intactum relinquas (etenim conferatur supra Cap. VIII. fin. *καὶ συνδραμόντων πανταχόθεν ἡμέρα μὲν ὑπέλαμπεν ἤδη*) hoc autem *ὅ τε ἥλιος εὐθὺς ἐπέλαμπε τῷ ἔργῳ*, quod frigidum est, quippe librarii manu insertum, ejicias et punctum ponas post *διαυγώσης*: quid dilucidius requiras? Locus igitur ita constituatur: *καὶ τὸ φρούριον εἷλον ἡμέρας ἤδη διαυγώσης. Καὶ παρῆν ἐκ Σικυῶνος ἡ λοιπὴ δύναμις κτέ.*

CAP. XXIII.

1. *Ἐπεὶ δ' ἀσφαλῶς ἐδόκει πάντ' ἔχειν, κατέβαινεν εἰς τὸ θέατρον ἀπὸ τῆς ἄκρας,*

ἀπὸ τῆς ἄκρας! De quonam alio loco descendisset? Haec sunt magistelli *τὸ κατέβαινεν* explicantis, quae tam clare ipsa apparent ut addita frigeant. Ejiciantur igitur ista.

9. *Τῶν δ' ἀνθρώπων ἅμα τῷ προσελθεῖν αὐτὸν ἐκχυθέντων ταῖς φιλοφροσύναις μεταλαβὼν εἰς τὴν δεξιὰν*

τὸ δόρυ καὶ τὸ γόνυ καὶ το σῶμα τῇ ῥοπῇ μικρὸν ἐγκλίνας καὶ ἀπερεισάμενος εἱστήκει πολὺν χρόνον σιωπῇ δεχόμενος αὐτῶν τοὺς κρότους.

Quam ocissume ex antecedentibus *εἰς μέσον προῆλθε* corrigendum *προελθεῖν*. Mirum quantum quum in ceteris praepositionibus tum in *πρός* et *πρό* peccatum est; conferatur supra not. ad Cap. XXII, 32, 10. — Coraes de suo dedit *ἐπερεισάμενος*, sed recte libri dant *ἀπερεισάμενος* quod refertur ad *μεταλαβὼν εἰς τὴν δεξιὰν τὸ δόρυ* cui *adnixus est ita ut manus ab hasta penderet*. Utriusque praepositionis propriam vim in hoc composito videas, si conferas Archimel. I, Append. Anthol. Palat. 15. *πείσμασιν ἀγκύρας ἀπερείδεται ναῦς* et Aristoph. Eccles. vs. 277. *ταῖς βακτηρίαις ἐπερειδόμενοι* (h. e. *innitentes*) *βαδίζετε.*

CAP. XXIV.

20. *Οὕτω δ' ἴσχυσεν ἐν τοῖς Ἀχαιοῖς, ὥςτ', εἰ μὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἐξῆν, παρ' ἐνιαυτὸν αἱρεῖσθαι στρατηγὸν αὐτὸν, ἔργῳ δὲ καὶ γνώμῃ διὰ παντὸς ἄρχειν.*

Quod libri omnes exhibent *εἰ μὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἐξῆν* parum sanum videtur esse. Quid autem scriptor voluerit patet: *quia jus non erat quemquam quotannis praetorem creari.* Revocandum igitur quod Coraes de suo dedit *ἐπεὶ* pro *εἰ.* Quodsi etiam *μὴ* in in *οὐ* mutasset et sensui et graecitati satisfecisset.

CAP. XXV.

10. *παραξιφίδας ἐνέγραψεν εἰς σάγματα· καὶ ταῦτα*

περιθεὶς ὑποζυγίοις σκεύη τινὰ παρημελημένα κομίζουσιν εἰς Ἄργος ἀπέστειλε.

περιθεὶς exhibent Codices P. A. B. D. C. I., pro quo verb. Reiskius et Schaeferus, auctore Bryano, minus recte dederunt *ἐπιθείς*. Clitellae (*σάγματα*) enim loris ventri subligabantur. Conferatur Homericum (Odd. II, 3) *περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ.*

25. *ἀνεχώρησεν ἔγκλημα κατεσκευακὼς τοῖς Ἀχαιοῖς, ὡς ἐν εἰρήνῃ πόλεμον ἐξενηνοχόσι.*

Ne quis forte dubitet an pro participio *ἐξενηνοχόσι* perfectum Indicativi *ἐξενηνόχασι*, quod in duobus Codicibus P. I. legitur, scribendum sit, apponam exempla e Cap. XXVIII, init. *αἰτίαν ἔσχεν ὡς ἐγκαταλιπὼν τὸν ἀγῶνα* et Cap. XXXV, med. *τοῦ μὲν Ἀράτου κατηγόρει πρὸς Ἀριστόμαχον ὡς δυσμενῶς καὶ ἀδιαλλάκτως ἀεὶ πρὸς τοὺς τυράννους ἔχοντος.*

36. *Διὸ καὶ βούλομαι τὸν λόγον ἐπιστήσας ἐνταῦθά που διεξελθεῖν περὶ τῆς Ἀριστίππου διαίτης,*

ἐνταῦθά που i. e. *hic fere*. At quis est quin sentiat *τό που* absurde hoc loco *τῷ ἐνταῦθα* adjunctum esse? Nempe Plutarchus opportune *hic* de Aristippi vitae ratione mentionem facere vult, quo magis discrimen eluceat inter ejus et Arati vitam. Pro *ἐνταῦθά που διεξελθεῖν* aliquando mihi in mentem venit legere *ἐνταῦθα ὑποδιεξελθεῖν* quod significet *hic nonnihil breviter interjiciam commemorationis*, quod quamvis aptum sit, tamen rejicio, quia verbum *ὑποδιεξέρχομαι* non exstat. Quid autem pro *που* restituendum sit non video. Fortasse simpliciter ejiciendum.

CAP. XXVI.

5. *τοὺς δ' οἰκέτας, ὁπότε δειπνήσαι, τάχιστα πάντας ἐξελαύνων*

Corrigendum secundum duos Codices D. C. *δειπνήσειε*, quod est Atticum.

7. *αὐτὸς εἰς οἴκημα κατεδύετο μικρὸν ὑπερῷον θύρᾳ καταρρακτῇ κλειόμενον.*

Ejiciendum voc. *θύρᾳ*, quod a magistello explicationis causa margini adscriptum in textum irrepsisse videtur. Conferatur enim huj. Cap. fin. *καὶ τοὺς καταρράκτας προβαλλομένων ὑπὲρ τῆς τοῦ σώματος ἀσφαλείας* et Vit. Antonii Cap. 76. init. *καὶ τοὺς καταρράκτας ἀφῆκε κλείθροις καὶ μοχλοῖς καρτεροὺς ὄντας·*

CAP. XXIX.

1. *Ὀλίγῳ δ' ὕστερον .... ἤθροισεν ἐκ παραγγέλματος στρατείαν.*

Corrigendum *στρατιάν*, quae est lectio Vulgata.

30. *ἐκτάξας δὲ τὴν δύναμιν καὶ τὸ σύνθημα παρεγγυήσας καὶ πυθόμενος τῶν ὑποστρατήγων καὶ λοχαγῶν, μή τις αὐτοῦ χρεία παρόντος (βεβλῆσθαι γὰρ τοὺς ἀστραγάλους), ἀπέρχοιτο καραδοκήσων πόρρωθεν τὸ συμβησόμενον.*

Sententia intermedia *βεβλῆσθαι γὰρ τοὺς ἀστραγάλους* tam absurda est, tantopere Interpolatoris manum olet, ut mirer usque adhuc receptam esse. Equidem Plutarcho abjudico. Qui enim potuit Aratus utroque pede vulne-

ratus *ἀπέρχεσθαι*? Monstrum mirandum, quod Aratum utroque talo saucium feceris! —

34. *Ταῦτα γὰρ οὕτως ἴσχυσεν, ὥτε καὶ τοὺς φιλοσόφους ἐν ταῖς σχολαῖς ζητοῦντας κτἑ.*

Particula *γὰρ* hic vacat; nihil enim rationis affertur. Pro *γὰρ* corrigendum videtur *δ'*, quae particulae saepe in Codicibus commutantur; oratio enim continuatur, praecedentibus novi quid subjungitur.

CAP. XXX.

5. *ἀλλ' ἐπαρθεὶς ἔρωτι δόξης ἔτι νέος καὶ λόγους ψευδεῖς καὶ κενοὺς λεγομένους περὶ τυραννίδος....... παραδεξάμενος ἀνοήτως,*

Inserendum esse censeo post voc. *νέος* participium *ὢν*, quod librarius dormitans praetermisisse videtur. Vide in vit. Galbae pag. 1057, F. *Ἔτι γὰρ ὢν νέος καὶ στρατευόμενος ὑπὸ Καλβισίῳ Σαβίνῳ τὴν πρώτην στρατείαν ἀκόλαστον οὖσαν τὴν γυναῖκα τοῦ ἡγεμόνος παρεισήγαγε κτἑ.* in Vit. Artax. pag. 1024, D. *Ὁ δ' Ἀρτοξέρξης ἤδη πρεσβύτερος ὢν κτἑ.*

20. *καὶ τό γε δεύτερον ὁ Λυδιάδης στρατηγὸς ᾑρέθη, ἀντιπράττοντος ἄντικρυς Ἀράτου καὶ σπουδάζοντος ἑτέρῳ παραδοθῆναι τὴν ἀρχήν. [Αὐτὸς μὲν γὰρ, ὡς εἴρηται, παρ' ἐνιαυτὸν ἦρχε.] Μέχρι μὲν οὖν τρίτης στρατηγίας ὁ Λυδιάδης εὖ φερόμενος διετέλει καὶ παρ' ἐνιαυτὸν ἦρχεν ἐναλλὰξ τῷ Ἀράτῳ στρατηγῶν.*

Verba, quae uncis inclusi, reddamus cui debentur librario, qui ea margini fortasse adscripta in textum recepisse

videtur. Ex quo enim Plutarchus nos monuit (supra Cap. XXIV. med.) Aratum alternis annis praetorem esse factum, idque nobis in animo infixit legem commemorando, ex qua non licebat cuiquam praeturam continuari: inde clare animis usque obversatur. Satis autem quae sequuntur *Λυδιάδης παρ' ἐνιαυτὸν ἦρχεν ἐναλλὰξ τῷ Ἀράτῳ στρατηγῶν*, si forte cuipiam ex animo effluxisset, illud admonerent. Quod igitur disertis verbis hic iterare supervacaneum est. Accedit quod particula *μὲν* post *Αὐτὸς* vacat. — Deinde articulus *τῆς* ante *τρίτης στρατηγίας* inseratur, quod monuisse sat est.

29. *Καὶ καθάπερ τῷ κόκκυγι φησὶν Αἴσωπος ἐρωτῶντι τοὺς λεπτοὺς ὄρνιθας, ὅ τι φεύγοιεν αὐτὸν, εἰπεῖν ἐκείνους, ὡς ἔσται ποτὲ ἱέραξ, οὕτως ἔοικε τῷ Λυδιάδῃ παρακολουθεῖν ἐκ τῆς τυραννίδος ὑποψία βλάπτουσα τὴν φύσιν αὐτοῦ τῆς μεταβολῆς.*

φύσιν] *πίστιν* Cod. *x* (Xylander: ‚fidem mutationi') nuperi, immemores comparationis. Haec Sintenis adnotat ipse immemor comparationis. Nempe comparatio est haec: Quemadmodum aviculae fidem non habebant cuculo, quem aliquando accipitrem futurum esse opinarentur, sic Achaei Lydiadae non fidebant, vel fiduciam ejus mutationis non habebant, quem aliquando tyrannum rursus evasurum esse suspicarentur. Reponendum igitur *πίστιν*.

CAP. XXXI.

1. *Ὁ δ' Ἄρατος εὐδοκίμησε καὶ περὶ τὰς Αἰτωλικὰς πράξεις, ὅτε συμβαλεῖν μὲν αὐτοῖς πρὸ τῆς Μεγαρικῆς*

ὡρμημένων τῶν Ἀχαιῶν καὶ τοῦ βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων Ἄγιδος ἀφικομένου μετὰ δυνάμεως καὶ συνεξορμῶντος ἐπὶ τὴν μάχην τοὺς Ἀχαιοὺς ἐναντιωθεὶς καὶ πολλὰ μὲν ὀνείδη, πολλὰ δ' εἰς μαλακίαν καὶ ἀτολμίαν καὶ σκώμματα καὶ χλευασμὸν ὑπομείνας οὐ προήκατο κτἑ.

Primum corrigendum, transpositis vocabulis *συμβαλεῖν μὲν*, *ὅτε μὲν συμβαλεῖν*; opponitur enim paullo inferius *Ὡς μέντοι παρελθόντες*. — Deinde particulae *καί*, altera ante *συνεξορμῶντος* altera post *ἀτολμίαν*, ejiciantur; perspicuitati enim obsunt admissae, prosunt omissae.

23. *Καὶ γενομένης ἐκπλήξεως, οἵαν εἰκὸς ἐν ἀταξίᾳ τοιαύτῃ, πρὶν ἢ πάντας πυθέσθαι τὸν κίνδυνον οἱ πρῶτοι περὶ τὰς πύλας τοῖς Ἀχαιοῖς καὶ τὰ προάστεια συμπεσόντες ἔφευγον κτἑ.*

Pro *τοιαύτῃ* legendum videtur *τοσαύτῃ*. — Porro vocabula *τοῖς Ἀχαιοῖς* postponantur vocabulo *προάστεια*, ut ne ea quae cohaereant frustra et sine causa distrahantur, neve constructione disturbata perspicuitas minuatur. Praepositio enim *περί* etiam pertinet ad vocc. *τὰ προάστεια*, quae igitur ad *τὰς πύλας* adjungantur.

CAP. XXXV.

1. *Ὁ δ' Ἄρατος ἐξεργαζόμενος τὴν παλαιὰν ὑπόθεσιν καὶ δυσανασχετῶν τὴν ἐν Ἄργει τυραννίδα γειτνιῶσαν αὐτοῖς ἐπειθε πέμπων τὸν Ἀριστόμαχον εἰς μέσον θεῖναι καὶ προσαγαγεῖν τοῖς Ἀχαιοῖς τὴν πόλιν κτἑ.*

Pronomen *αὐτοῖς* hic perverse antecedit nomini *τοῖς Ἀχαιοῖς*. Locos inter se permutare deberent, nisi sim-

pliciter pron. *αὐτοῖς*, quippe scioli additamentum, ejiciendum esset, quum ad verb. *γειτνιῶσαν* per se jam intelligatur, quia praecedit *Ὁ δ' Ἄρατος, τῷ Ἀράτῳ* vel *τοῖς Ἀχαιοῖς*. Vide vit. Romuli pag. 20. E. *ἐν ταῖς περὶ νομὰς καὶ κυνηγίας πρὸς τοὺς γειτνιῶντας ἐπιμιξίαις*. Vit. Ciceronis pag. 870, B. *ὁ Κικέρων...... προπεμφθεὶς παρῆλθεν εἰς οἰκίαν φίλου γειτνιῶντος*.

7. *Ὑπακούσαντος δὲ τοῦ Ἀριστομάχου καὶ κελεύσαντος αὐτῷ πεντήκοντα τάλαντα πέμψαι τὸν Ἄρατον, ὅπως ἀπαλλάξῃ καὶ διαλύσηται κτἑ.*

Corrigendum *ὅπως ἀπαλλάξει καὶ διαλύσεται*. Conferatur Not. ad Cap. XIX. 15.

17. *Ἀντειπόντος μὲν γὰρ αὐτοῦ δι' ὀργὴν ἀπήλασαν τοὺς περὶ τὸν Ἀριστόμαχον· ἐπεὶ δὲ συμπεισθεὶς πάλιν αὐτὸς ἤρξατο περὶ αὐτῶν διαλέγεσθαι παρών, πάντα ταχέως καὶ προθύμως ἐψηφίσαντο κτἑ.*

Schaeferus, *δι' ὀργήν*, inquit, junge cum sequentibus. Nos vero cum antecedentibus adseveramus jungendum esse; ira enim in causa erat ut contradiceret; alioqui suam rem et utilitatem communem non deseruisset ac prodidisset. — *παρών*? Quasi vero Aratus ante, quum contradixit, non adfuerit. Corrigendum puto, una littera inserta, *παριών*, quod aptissimum hoc loco. Oratores enim vel magistratus, qui prodeunt ad dicendum, dicuntur *παριέναι*. Exempla accedant manifesta vit. Pompeji pag. 648, B. *ὑπὲρ δὲ Πομπηΐου πολλοὶ τῶν φίλων ἀπελογοῦντο παριόντες*. vit. Pericl. pag. 155, F. *οὐκ ἐπὶ παντὶ πράγματι λέγων, οὐδ' ἀεὶ παριὼν εἰς τὸ πλῆθος*.

25. *Ὁ δ' ἔγραφε μὲν αὐτῷ τὴν στρατείαν ἀπαγορεύων καὶ τῷ Κλεομένει θράσος ἔχοντι καὶ παραβόλως αὐξανομένῳ συμπλέκεσθαι τοὺς Ἀχαιοὺς μὴ βουλόμενος,*

Ejiciendum *καὶ* post *ἀπαγορεύων*, quod Sintenis malit quidem abesse, non vero delere ausus est; *μὴ βουλόμενος κτἑ.* enim causam continent *τοῦ ἀπαγορεύειν.* Etiam clarius appareat istud *καὶ* interpolatoris esse, si phrasin *ἔγραφεν ἀπαγορεύων* in aliam, quae idem valeat, convertamus e. c. *δι' ἐπιστολῆς ἀπηγόρευε.*

CAP. XXXVI.

1. *Ἐν ταύτῃ τῇ στρατηγίᾳ περὶ τὸ Λύκαιον ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κλεομένους ἔφυγε·*

Graecitas hic postulat ad narrationem continuandam particulam *δέ*, quae inter *ταύτῃ* et *τῇ* suum locum recuperet, unde incuria librarii excidit. Vide supra Cap. XXXII. init. *Ἐν τούτῳ δὲ τῷ ταράχῳ μία τῶν αἰχμαλώτων κτἑ.*

4. *ἀνασωθεὶς δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας συναγαγὼν οὐκ ἠγάπησεν ἀσφαλῶς ἀπελθεῖν,*

Verba, quae animi affectionem indicant, cum Participio construi amant. Corrigendum igitur hic *ἀπελθών.* Accedant exempla manifesta vit. Alcibiad. pag. 211, D. *ὁ δ' ἠγάπα νενικηκὼς καὶ οὐκ ἀντανήγετο,* vit. Pauli Aem. pag. 258, F. *καὶ τυχὼν ἐπιτιμήσεως μετρίας ἠγάπησεν.* Moral. pag. 82, A. *τὸ δ' ἑαυτὸν ἁμαρτάνοντα παρέχειν τοῖς ἐλέγχουσι, καὶ τὸ πάθος λέγειν καὶ τὴν μοχθηρίαν ἀποκαλύπτειν, καὶ μὴ χαίρειν λανθάνοντα, μηδ' ἀγαπᾶν ἀγνοούμενον κτἑ.*

8. *καὶ τὴν πόλιν ἑλὼν φρουρὰν ἐνέβαλε καὶ τοὺς μετοίκους πολίτας ἐποίησεν αὐτῶν καὶ μόνος ἃ νικῶντες οὐκ ἂν ῥαδίως ἔσχον ἐκτήσατο νενικημένοις τοῖς Ἀχαιοῖς.*

Vitiosum vocabulum *μόνος* a librario corruptum est. Pro quo restituendum esse conjicio *ὅλως omnino*. Ita recte procedit oratio. *et omnino quae victores non facile obtinuissent peperit victis.* Omnia, ne longius faciat, paucis Noster complectitur. Sic infra Cap. XXXIX. fin. *Εἶτ' εὐθὺς Ἀργεῖοι προςεχώρησαν αὐτῷ καὶ Φλιάσιοι φρουρὰν ἐδέξαντο· καὶ ὅλως οὐδὲν ἔτι τῶν ἐπικτήτων βέβαιον ἦν τοῖς Ἀχαιοῖς.* — Ponas et hic punctum minus ante *καὶ ὅλως*.

CAP. XXXVII.

19. *Ἐκεῖ δὲ συνελθόντες ἐψηφίσαντο μὴ διδόναι χρήματα αὐτῷ μηδὲ μισθοφόρους τρέφειν, ἀλλ' αὐτῷ πορίζειν, εἰ δέοιτο πολεμεῖν.*

Oratio recta esset: *οὐ δίδομέν σοι χρήματα . . . . . ἀλλ' αὐτὸς πόριζε.* Inde sequitur ut in oratione obliqua hic corrigendum sit *ἀλλ' αὐτὸν πορίζειν.*

CAP. XXXVIII.

5. *ἐν ᾗ (μάχῃ) κρατήσας τριακοσίους μὲν ἀπέκτεινε, ζῶντα δὲ τὸν Μεγιστόνουν συνέλαβεν.*

Corrigendum *ἔλαβεν.* Vide Vit. Pauli Aem. pag. 259, C. *καὶ ζῶντας ἄλλους ἑξακοσίους ἔλαβε.* Vit. Agid. et Cleom. pag. 807, A. *συχνοὺς δ' ἀνεῖλε καὶ ζῶντας ἔλαβε.* Vit. Marcelli pag. 312, B. *καὶ τοὺς φυλάττοντας Ἀννίβου στρατιώτας τρισχιλίους ὄντας ἔλαβεν.* *Λαμβάνειν* enim signi-

ficat *capere; συλλαμβάνειν* autem *prehendere, manum alicui injicere.* Vide Antonii vit. pag. 950, B. *καὶ συλλαβὼν αὐτὸν ἐμαστίγωσεν.* Moral. pag. 170, A. *καὶ συλλαβὼν ἀποτυμπανιεῖ τὸ παιδίον,* Ibid. pag. 168, E. *Τὸν Τηρίβαζον φασὶν ὑπὸ τῶν Περσῶν συλλαμβανόμενον σπάσασθαί τε τὸν ἀκινάκην ..... μαρτυρομένων δὲ καὶ βοώντων ὅτι συλλαμβάνουσιν αὐτὸν βασιλέως κελεύσαντος, αὐτίκα τὸ ξίφος καταβαλεῖν.* — Vitiosum hic *συν* originem debet praecedentis nominis exitui *ουν.* Conferatur Adnot. ad Cap. III. 1.

9. *Ἐδόκει δ' ἡ μὲν πρὸς τοὺς ὄχλους ὀργὴ πρόφασις εἶναι λεγομένη τῆς ἐξωμοσίας* ἀπίθανος, *αἰτία δ' ἀληθὴς τὰ περιεστῶτα τοὺς Ἀχαιούς,*

In hisce periit antithesis; quam restituamus corrigendo *πιθανὸς* i. e. verisimilis, probabilis. Vide supra Cap. XXXIII. med. *Οὐ μὴν δοκεῖ πιθανῶς* (probabiliter) *ἀπολογεῖσθαι.* Moral. pag. 437, D. *Εἰ δὲ τοῦτο μὴ δοκεῖ πιθανὸν, ἀλλά γε ...... ὁμολογήσετε.* Plat. Legg. VII. pag. 791, B. *ταῦτα πιθανὸν λόγον ἔχει τινά.* Ita bene sibi opponuntur *praetextus probabilis* (etenim videmus ejus praetextum nequaquam improbabilem fuisse) et *causa vera.*

24. *μηδ' οὓς αὐτὸς ἐν ταῖς πράξεσι καταστρατηγῶν καὶ καταπολιτευόμενος, ἐν δὲ τοῖς ὑπομνήμασι λοιδορῶν διετέλει, τούτους ἐπάγεσθαι κτἑ.*

Inserendum *μὲν* inter vocc. *ἐν* et *ταῖς.* Nam *πράξεις* et *ὑπομνήματα* acriter sibi opponuntur. Conferatur Adnot. ad Cap. X, 8.

27. *Εἰ δὲ Κλεομένης ἦν, λεγέσθω γὰρ οὕτως, παράνομος καὶ τυραννικὸς, ἀλλ' Ἡρακλεῖδαι πατέρες αὐτῷ καὶ Σπάρτη πατρίς,*

Incuria librarii excidisse videtur particula *γέ* in apodosi, quam interseras inter *Ἡρακλεῖδαι* et *πατέρες*. Nam quod illa vi sua antecedentia aliquatenus concedit, sequentia vero urguet, ideo magnopere hic desideratur. Vide Moral. pag. 437, D. *Εἰ δὲ τοῦτο μὴ δοκεῖ πιθανὸν, ἀλλά γε τὴν Πυθίαν αὐτὴν ἐν πάθεσι καὶ διαφοραῖς ἄλλοτε ἄλλαις ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς ψυχῆς ἴσχειν ᾧ πλησιάζει τὸ πνεῦμα, καὶ μὴ μίαν ἀεὶ κρᾶσιν, ὥσπερ ἁρμονίαν ἀμετάβολον ἐν παντὶ καιρῷ διαφυλάττειν ὁμολογήσετε.*

34. *Ἀντίγονος δὲ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν αὐτοκράτωρ ἡγεμὼν ἀναγορευθεὶς οὐχ ὑπήκουσε πρὶν τὸν μισθὸν αὐτῷ τῆς ἡγεμονίας ὁμολογηθῆναι τὸν Ἀκροκόρινθον,*

Nempe *μισθόν* appositio est ad *τὸν Ἀκροκόρινθον*. Ejiciatur igitur articulus *τὸν* ante *μισθόν*. Vide infra exempla Cap. XLII. fin. *τὴν οἰκίαν τῷ Κλεομένει δωρεὰν ἔδωκαν.* Cap. XLIV. fin. *ἔπεισεν αὐτοὺς Ἀντιγόνῳ τά τε τῶν τυράννων καὶ τὰ τῶν προδοτῶν χρήματα δωρεὰν δοῦναι.* Vit. Dionis Cap. LIV. med. *καὶ τάλαντα προςλαβὼν εἴκοσι τοῦ φόνου μισθὸν παρὰ τῶν πολεμίων.*

CAP. XL.

5. *Ἐπὶ τούτους ἐξουσίαν ἀνυπεύθυνον ὁ Ἄρατος λαβὼν τοὺς μὲν ἐν Σικυωνίᾳ ἐφθαρμένους ἀπέκτεινε,*

Recte Sintenis pro *ΣΙΚΥΩΝΙΑΙ ΕΦΘΑΡΜΕΝΟΥΣ*

conjecit legendum esse *ΣΙΚΥΩΝΙ ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΟΥΣ*. At quidni hanc emendationem in textum recipere ausus est?

CAP. XLI.

15. *ἰδίᾳ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔπεμψε Τρίπυλον καὶ πάλιν Μεγιστόνουν τὸν πατρῳὸν ὑπισχνούμενος ἄλλα τε πολλὰ καὶ δώδεκα τάλαντα σύνταξιν ἐνιαύσιον, ὑπερβαλλόμενος τῷ ἡμίσει Πτολεμαῖον [ἐκεῖνος γὰρ ἓξ τάλαντα τῷ Ἀράτῳ κατ' ἐνιαυτὸν ἀπέστελλεν]*.

Nec *Τρίπυλον* est nomen viri, nec *Τριτύμαλλον*, quod legitur in vit. Cleomenis pag. 813, E., Graecum est nomen. Verum nomen ex Phylarcho petendum esset. — Quae uncis inclusi deprehendi additamentum magistelli explicare gestientis quid sit dimidium duodecim talentorum. Nihil enim novi additur, nihil in istis continetur, quod non antecedentia complectuntur; *ἓξ τάλαντα* enim Ptolemaeum mittere manifestatur ipso voc. *ἡμίσει* anteced., notionem *κατ' ἐνιαυτὸν* ipsum voc. *ἐνιαύσιον* antec. comprehendit. Quae quum ita sint, quis est quin mecum ista Plutarcho abjudicet?

CAP. XLIII.

6. *Ἤιδει γὰρ ηὐξημένον ἑαυτὸν ἐξ ὧν ἐκείνους κακῶς ἐποίησε καὶ πρώτην εἰληφότα μεγίστην ὑπόθεσιν τῆς πολιτείας τὴν πρὸς Ἀντίγονον τὸν παλαιὸν ἔχθραν.*

Offendit voc. *παλαιόν*, quod corruptum videtur a librario. Quamvis enim intelligamus quem Antigonum Plu-

tarchus hic indicare voluisset, non tamen satis distincte locutus esset, quia quo cognomine hunc Antigonum a caeteris distinctum novimus, eo carere, quum maxime requiritur in comparatione cum Antigono nepote, eique distinctionis causa aliud verbum adjectum esse, id fere nos cogit ut alium Antigonum intelligamus quam qui vere intelligendus est Antigonus Gonatas. Num autem Plutarchum, quasi haesitasset quomodo avum bene distingueret ab nepote ejusdem nominis, *τὸν παλαιόν* scripsisse putemus, quum ei promptum jaceret *cognomen*? Videamus Polybium in simili causa distincte Antigonum *Gonatam* opponentem Antigono ejus nepoti in Lib. II, 45, 1. 2. *Αἰτωλοὶ καθάπερ καὶ πρότερον τὰς τῶν Ἀχαιῶν ἐπέβαλον πρὸς Ἀντίγονον τὸν Γονατᾶν· καὶ τότε, παραπλησίαις ἐλπίσιν ἐπαρθέντες, ἀπετόλμησαν Ἀντιγόνῳ, τῷ κατ᾽ ἐκείνους τοὺς καιροὺς προεστῶτι Μακεδόνων, κοινωνεῖν.* Restituendum igitur hic conjicio pro *ΠΑΛΑΙΟΝ ΓΟΝΑΤΑΝ.*

18. *Διὸ, καίπερ ὢν νέος ὁ Ἀντίγονος, ὡς κατενόησε τὴν φύσιν τοῦ ἀνδρὸς μηδὲν ἀργὸν εἰς φιλίαν βασιλικὴν οὖσαν, οὐ μόνον Ἀχαιῶν, ἀλλὰ καὶ Μακεδόνων τῶν σὺν αὐτῷ πάντα χρώμενος ἐκείνῳ διετέλει.*

Pro *μηδὲν* corrigendum videtur *οὐδέν*. Negatio enim non ad participium *οὖσαν*, sed ad adjectivum *ἀργόν* pertinet. Vide Thucyd. II, 3. *πράσσοντες δέ πως ταῦτα κατενόησαν οὐ πολλοὺς τοὺς Θηβαίους ὄντας.* I, 102. *οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι ἔγνωσαν οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ ἀποπεμπόμενοι.* Xenoph. Anabas. V, 6, 29. *ᾔδει γὰρ καὶ ἐμὲ οὐκ ἄπειρον ὄντα διὰ τὸ ἀεὶ παρεῖναι τοῖς ἱεροῖς.* — Pro *πάντα* Reiskius et Coraes dederunt *πάντων μάλιστα.* At voc.

πάντων abundat, nec *Μακεδόνων τῶν σὺν αὐτῷ πάντων* Graeca est constructio. Schaeferus ,excidisse' inquit ,quod regat genitivos antecedentes satis apparet.' Pflugkius supplebat *προτιμῶν καὶ* post *αὐτῷ*. At quid faciunt vocabulo *πάντα*? Nobis quidem legendum videtur pro vitioso *ΠΑΝΤΑ ΜΑΛΙСΤΑ.*

24. *καὶ τὸν μάντιν εἰπεῖν, ὡς ταχὺ πρὸς τὰ ἔχθιστα καὶ πολεμιώτατα σύνεισιν εἰς ἄκραν φιλίαν.*

Ejiciendum, auctore Codice B., vocab. *πρὸς*, quod sententiae elegantiam prorsus pessumdat.

26. *Τότε μὲν οὖν παρήνεγκε τὸ ῥηθὲν οὐδ' ἄλλως πολὺ νέμων πίστεως ἱεροῖς καὶ μαντεύμασιν, ἀλλὰ τῷ λογισμῷ χρώμενος.*

Primum *παρήνεγκε* est verbum quod sensus respuit. Ex contextu vero videmus sensum flagitantem verbum quod significet *neglexit* (quam notionem nunquam verb. *παραφέρειν* complectitur). Corrigendum igitur, tribus litteris *νεγ* deletis, *παρῆκε*. Vide Sophoc. Antig. vs. 1193. *κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.* Trachin. vs. 682. *παρῆκα θεσμῶν οὐδέν.* Plat. Legg. VI. pag. 754, A. *μὴ παρῶμεν αὐτὰ ἄρρητα.* — Deinde voc. *πίστεως*, quod lector quidam Christianus adjecisse videtur, ejiciendum est; Graeca enim phrasis est *πολὺ νέμειν τινί* h. e. multum tribuere alicui. Vide Periclis vit. pag. 152, F. *καὶ πολὺ νέμει ταῖς Μουσαῖς·* Pauli Aem. vit. pag. 264, C. *οὐ μὴν ἀλλὰ τῷ θείῳ πολὺ νέμων, καὶ φιλοθύτης ὤν.* Pelop. vit. pag. 294, D. *οὐδ' ἔλαθε τοὺς ἄλλους πρέσβεις πλεῖστον νέμων ἐκείνῳ.* Vitium etiam indicat minus recte dictum

πολὺ πίστεως pro quo Attice scribendum erat *πολλὴν πίστιν.*

32. *καὶ ἀσπίδος κομισθείσης ἀμφοτέρους ὁμοῦ περιέβαλλον οἱ παῖδες·*

Pro Imperfecto reponendus est Aoristus *περιέβαλον*, quae est lectio vulgata.

CAP. XLV.

5. *ἐψηφίσαντο δ' ἄλλῳ μὴ γράφειν βασιλεῖ μηδὲ πρεσβεύειν πρὸς ἄλλον ἄκοντος Ἀντιγόνου, τρέφειν τε καὶ μισθοδοτεῖν ἠναγκάζοντο τοὺς Μακεδόνας, θυσίας δὲ καὶ πομπὰς καὶ ἀγῶνας Ἀντιγόνῳ συνετέλουν, ἀρξαμένων τῶν Ἀράτου πολιτῶν καὶ δεξαμένων τῇ πόλει τὸν Ἀντίγονον ὑπ' Ἀράτου ξενιζόμενον, ᾐτιῶντο πάντων ἐκεῖνον ἀγνοοῦντες,*

Pro *τε* post *τρέφειν* corrigendum esse *δὲ* et praecedentia et sequentia evincunt. — Ante verbum *ᾐτιῶντο* addendum esse pronomen *ὧν* rectissime Schaeferus vidit et addidit. Quid tandem est quod Sintenis illam emendationem sperneret vel non recipere ausus sit?

21. *τῶν δ' ἄλλων τοὺς μὲν ἀπέδοντο, τοὺς δ' εἰς Μακεδονίαν ἀπέστειλαν πέδαις δεδεμένους,*

Reponendum, quod usus requirit, *ἐν πέδαις.* Vide vit. Niciae pag. 535, E. *τριακοσίους ἔχοντες ἐν πέδαις δεδεμένους ἀπέδωκαν Λακεδαιμονίοις.* Vit. Dionis pag. 962, F. *τὴν μὲν γυναῖκα τοῦ Λεπτίνου δήσας ἐν πέδαις καθεῖρξε.* Homer. Il. E. vs. 386. *δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ.* Herod. I, 66. *ἐν πέδαις ἐδεδέατο.* Plat. Legg. IX. pag.

864, E. *ἐν δημοσίῳ δεσμῷ δεθείς.* Demosth. XXIV, 146. *δεθεὶς ἐν τῷ ξύλῳ.*

CAP. XLVIII.

9. *καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῷ πρός τε δύναμιν καὶ πρὸς εὐδοξίαν ἐπιδιδόντων ἐξήρτητο τοῦ ἀνδρὸς, ὡς δι' ἐκεῖνον εὐδοκιμῶν καὶ αὐξόμενος. Ἐδόκει τε πᾶσιν ὁ Ἄρατος οὐ μόνον δημοκρατίας, ἀλλὰ καὶ βασιλείας ἀγαθὸς εἶναι παιδαγωγός.*

Ejiciendum alterum *πρὸς*. Nam vocc. *δύναμιν* et *εὐδοξίαν* per particulas *τὲ καί* ita arcte copulantur, ut una tantum praepositione opus sit, quae ultro ad utrumque refertur. Vide infra Cap. LIV. fin. *ἔν τε τῇ Σικυῶνι καὶ τῇ Πελλήνῃ.* Deinde punctum minus ponatur ante *ἐδόκει τε.*

CAP. XLIX.

3. *ἡ δ' ἔμφυτος κακία τὸν παρὰ φύσιν σχηματισμὸν ἐκβιαζομένη καὶ ἀναδύουσα κατὰ μικρὸν ἀπεγύμνου καὶ διέφαινεν αὐτοῦ τὸ ἦθος,*

Activa forma verbi *ἀναδύομαι* non exstat. Participium Activi *ἀναδύουσα* igitur vitiosum est. Quid autem pro eo restituendum sit, nondum perspicio. — Post *ἀπεγύμνου* requiritur verbum quod fortius sit quam *διέφαινε. Διαφαίνειν τὸ ἦθος* significat *facere ut pelluceat* (conf. Xenoph. Memor. III, 10, 5). Vide Agid. et Cleom. pag. 821, A. *τῷ γὰρ ὄντι τοιοῦτον διέφαινεν ἦθος ἐν τοῖς βασιλικοῖς, ὑποβλέπων ἀτρέμα καὶ περισκοπῶν τὰ πραττόμενα.* Vit. Tib. et C. Gracchi pag. 835, A. *ἐπεὶ δὲ προϊόντος τοῦ χρόνου τόν τε τρόπον ἡσυχῇ διέφαινεν ἀργίας καὶ μα-*

λακίας καὶ πότων καὶ χρηματισμῶν ἀλλότριον ὄντα. Vit. Pompeji pag. 619, D. *καὶ τῷ νεαρῷ καὶ ἀνθοῦντι διέφαινεν εὐθὺς ἡ ἀκμὴ τὸ γεραρὸν καὶ τὸ βασιλικὸν τοῦ ἤθους.* *Ἐκφαίνειν* autem significat *aperire*, *ostendere*, *detegere*. Vide vit. Romuli pag. 20, D. *ἡ μὲν οὖν ἐν τοῖς σώμασιν εὐγένεια, καὶ νηπίων ὄντων, εὐθὺς ἐξέφαινε μεγέθει καὶ ἰδέᾳ τὴν φύσιν.* Vit. Marcelli pag. 315, F. *οὔτ' ἀπ' ὄψεως τὸ χαῖρον, ὡς ἄν τις ἐργώδη πολέμιον καὶ βαρὺν ἀπεκτονώς, ἐξέφηνεν·* Vit. Gracch. pag. 843, C. *ὀλίγῳ δ' ὕστερον ἐκφήναντος ὅσον εἶχεν ἱμέρου καὶ πόθου τῶν Γράκχων.* (conf. Arat. vit. Cap. XXXV. med. *Ἔνθα δὴ μάλιστα φανερὰν ἐποίησαν οἱ σύνεδροι τῶν Ἀχαιῶν τὴν πρὸς τὸν Ἄρατον εὔνοιαν καὶ πίστιν*). Corrigendum igitur hic *ἐξέφαινε.* Etiam conferatur Adnot. ad Cap. XIII. 19.

10. *Στασιασάντων γὰρ αὐτῶν ὁ μὲν Ἄρατος ὑστέρει βοηθῶν, ὁ δὲ Φίλιππος ἡμέρᾳ πρότερον ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν κτἑ.*

Corrigendum est *πρότερος*. Vide Xenoph. Anab. I, 4, 12. *τοῖς προτέροις μετὰ Κύρου ἀναβᾶσι.* Thucyd. I, 123. *οἱ πρότεροι ἐπιόντες.* Polyb. X, 11, 16. *τοῖς πρώτοις ἀναβᾶσι.* Plat. Legg. III, pag. 698, E. *ὕστεροι ἀφίκοντο τῆς [ἐν] Μαραθῶνι μάχης γενομένης μιᾷ ἡμέρᾳ.* Conf. Buttm. Gr. Gr. § 123. a. 3.

CAP. L.

29. *εἰσὶ δέ που πολλοὶ καὶ τῶν Ἀκαρνάνων τοῦτο μὲν χερσαῖοι, τοῦτο δ' ἔναλοι τόποι θαυμαστὰς ὀχυρότητας ἔχοντες·*

Reponendum, quod habet Codex C. *ἐνάλιοι*. Haec est Attica forma quae requiritur. Vide vit. Themist. Cap. XV, 17. *ἐνάλιον ἔργον*, vit. Lucull. Cap. XXXIX, 15. *δίαιται ἐνάλιοι*.

CAP. LII.

11. *εἶτα οὕτως κατὰ μικρὸν εἰς φθορὰν περαινόντων*. Pro *οὕτως* scribe *οὕτω* ut et supra Cap. XLVI. fin. corrigas *οὕτω διέθηκεν* et Cap. X. init. *οὕτω δοκεῖ*.

CAP. LIII.

4. *Σικυώνιοι συμφορὰν ἐποιοῦντο μὴ παρ' αὐτοῖς τεθῆναι τὸ σῶμα*.

Dicitur *συμφορὰν ποιεῖσθαί τι*. Vide in vit. Timoleontis pag. 237, E. *βαρέως δὲ φέρων ὁ Τιμολέων, καὶ συμφορὰν ποιούμενος ἑαυτοῦ τὴν ἐκείνου κακίαν*. Herod. Lib. V. c. 35. *Ταῦτα δὲ ὁ Ἱστιαῖος ἐποίεε συμφορὴν ποιεύμενος μεγάλην τὴν ἑωυτοῦ κατοχὴν τὴν ἐν Σούσοισι*. Infinitivus autem *τεθῆναι* hic objectum est. Interseras igitur ante part. *μὴ* articulum *τὸ*, qui ob antecedentis verbi exitum facile socordia librarii excidere potuit.

10. *Βουλεύῃ, Σικυὼν, ζωάγριον αἰὲν Ἀράτου,*
Ἀμφ' ὁσίῃ θαλίῃ τε κατοιχομένοιο ἄνακτος;
Ὡς τὸ βαρυνόμενον τῷδ' ἀνέρι καὶ τὸ βαρῦνον
Γαίης ἔστ' ἀσέβημα καὶ οὐρανοῦ ἠδὲ θαλάσσης.

Haec non intelligo, neque intelligi possunt.

20. *καὶ θύουσιν αὐτῷ θυσίαν, τὴν μὲν, ῇ τὴν πόλιν*

ἀπήλλαξε τῆς τυραννίδος ἡμέρᾳ πέμπτῃ Δαισίου μηνὸς, ὃν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν Ἀνθεστηριῶνα, καὶ τὴν θυσίαν ἐκείνην Σωτήρια προςαγορεύουσι· τὴν δὲ τοῦ μηνὸς ἐν ᾗ γενέσθαι τὸν ἄνδρα διαμνημονεύουσι.

Primum corrigendum est *θυσίας*, quod sequentia *τὴν μὲν, τὴν δέ* jubent. — Deinde ejiciendum *ἐν*. Nam simplici dativo tantum utuntur Graeci ad tempus finitum significandum.

24. *Τῆς μὲν οὖν προτέρας τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος κατήρχετο θυηπόλος, τῆς δὲ δευτέρας ὁ τοῦ Ἀράτου, στρόφιον οὐχ ὅλον λευκὸν, ἀλλὰ μεσοπόρφυρον ἔχων,*

Recte Reiskius vidit ad *τοῦ Διὸς θυηπόλος*, quia opponitur *ὁ τοῦ Ἀράτου*, articulum desiderari. Sed, ne articulus verbo interjecto a nomine distrahatur, quod est contra linguae indolem, transponendum mihi videtur *θυηπόλος κατήρχετο.* — Caeterum *στρόφιον οὐχ ὅλον λευκόν* dicitur quasi pars a strophio albo abscissa sit. Quod quum sit absurdum et perierit etiam antithesis: corrigendum videtur, una littera deleta, *ὁλόλευκον*, quod recte omnino respondet *τῷ μεσοπόρφυρον*.

CAP. LIV.

5. *καὶ παρέτρεψεν εἰς δεινὰς καὶ ἀλλοκότους ἐπιφορὰς πράξεων ἀτόπων καὶ σὺν αἰσχύνῃ παθῶν ὀλεθρίων ὀρεγόμενον,*

πράξεων καὶ παθῶν sunt Genitivi objectivi pendentes a substantivo verbali *ἐπιφοράς*, quod lector aliquis minus perspiciens addidit verb. *ὀρεγόμενον*, quo sensum corrupit

redditque ineptum et absurdum. Nam qui tandem fieri potest ut, quo quis jam fertur, eo avertatur. Ejiciatur igitur interpolamentum.

7. *ὥστε τὸν θάνατον αὐτῷ, καίπερ ὄντι νέῳ καὶ ἀνθοῦντι, μὴ συμφορὰν, ἀλλ' ἀπόλυσιν κακῶν [καὶ σωτηρίαν] γενέσθαι.*

Optime Codices A. B. D. C. omittunt *καὶ σωτηρίαν*. Recte mors dicitur esse *ἀπόλυσις κακῶν*, non item *σωτηρία*. *σωτηρία* enim tribui solet vivo, qui a miseriis vindicatur.

15. *Ἀποκτείνων δ' ἀεὶ τοὺς ἀρίστους καὶ συγγενεστάτους φρίκης ἐνέπλησε καὶ μίσους ὅλην τὴν βασιλείαν πρὸς αὐτόν.*

Si Plutarchus dicere voluisset *alios esse optimos alios cognatione proximos, quos interficeret Philippus*, scripsisset *καὶ τοὺς συγγενεστάτους*; sin voluisset *optimos quos occideret, eosdem esse cognatione proximos*, scripsisset, quod usus requirit, *Ἀποκτείνων δ' ἀεὶ τοὺς ἀρίστους τῶν συγγενεστάτων*; at id horrore non totum regnum implevisset. Sed levissima mutatione corrigendum est, quod Noster omnino scripsisse, librarius vitiasse videtur, *εὐγενεστάτους*. Vide in vit. Ciceronis pag. 881, A. *καὶ σχεδὸν ἐκ τῆς πρὸς τούτους συνηθείας εὐγενεστάτους καὶ πρώτους ὄντας, αὖθις ἴσχυεν ἐν τῇ πόλει μέγιστον.*

24. *Τὸ δ' Ἀράτου γένος ἔν τε Σικυῶνι καὶ τῇ Πελλήνῃ διέμεινε καθ' ἡμᾶς.*

Primum articulum *τῇ* adjungendum esse *Σικυῶνι* quae sequuntur *τῇ Πελλήνῃ* evincunt. — Deinde corrigendum

est *διαμένει.* Vide supra Cap. XLV. fin. *διαμένει δ' ἡ πόλις ἐπώνυμος τῶν ἀπολεσάντων καὶ ἀνελόντων τοὺς πολίτας.*, in vit. Romuli pag. 26, D. *διαμένει δὲ μέχρι νῦν τὸ τὴν νύμφην αὐτὴν ἐφ' ἑαυτῆς μὴ ὑπερβαίνειν κτἑ.* Aoristus enim ideo non ferri potest, quod Arati genus aetate Plutarchi etiamtunc vigebat. Vide supra Cap. XXVI. fin. *ἄχρι τῆς τήμερον ἡμέρας γένος εὐδοκιμώτατον ἀπολέλοιπεν ἐν τοῖς Ἕλλησιν.* et conferatur Cap. I. — Tum *καθ' ἡμᾶς* *quod ad nos attinet* hic nihili est. Verba nonnulla excidisse videntur, quae inseras. Sensus requirit *ἄχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.*

THESES.

I.

Apud Herodotum II. 173. *καὶ οὕτω Αἰγύπτιοί τ' ἂν ἠπιςέατο ὡς ὑπ' ἀνδρὸς μεγάλου ἄρχονται καὶ ἄμεινον σὺ ἂν ἤκουες,* expunge *μεγάλου.*

II.

Ibid. 175. *τὸν δὲ Ἄμασιν ἐνθύμιςον ποιησάμενον οὐκ ἐᾶν ἔτι προσωτέρω ἑλκύσαι,* nihili est *ἐνθύμιςον,* corrige *ἐνθύμιον.* cf. VIII. 54.

III.

Verbum *καταγελᾶν* nonnumquam apud Herodotum cum dativo iunctum reperitur, ut III. 155. *δεινόν τι ποιεύμενος Ἀσσυρίους Πέρσῃσι καταγελᾶν,* quod Graecum non est; videtur *ἐγχανέειν* genuinum esse, in cuius locum interpretamentum irrepserit. Cf. Herod. III. 37. 38. IV. 79. VII. 9.

IV.

Apud Herod. V. 34. *καὶ τὸ τεῖχος ἐσάξαντο, ἐσάξαντο* (ab *ἐσάγομαι*) barbarum est, emendandum *ἐφράξαντο.*

V.

Ibid. V. 44. *ὡς λέγουσι Συβαρῖται* dele *ὡς*.

VI.

Ibid. V. 85. *ἀποπεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ* lege *ὑπό.*

VII.

Ibid. V. 97. *ϛρατηγὸν ἀποδέξαντες αὐτῶν εἶναι Μελάνθιον ἄνδρα τῶν ἀϛῶν ἐόντα τὰ πάντα δόκιμον,* lege *ἐόντα τὰ πρῶτα* expuncto *δόκιμον.* Cf. VI. 100. IX. 78.

VIII.

Ibid. VI. 52. *τὴν δὲ οὐδὲ αὐτὴν φάναι διαγινώσκειν, εἰδυῖαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα βουλομένην δὲ εἴκως ἀμφότεροι γενοίατο βασιλέες,* supplendum *οὐ βουλομένην δέ.*

IX.

Ibid. VI. 55. *τὰ δὲ ἄλλοι οὐ κατελάβοντο τούτων μνήμην ποιήσομαι,* corrige *κατέλαβον.*

X.

Ibid. VI. 56. *ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι,* leg. *ἐξόδοισι.*

XI.

Ibid. VI. 69. *ἐκ δὲ ὀνοφορβῶν αὐτῷ τε Λευτυχίδῃ καὶ τοῖσι ταῦτα λέγουσι τίκτοιεν αἱ γυναῖκες παῖδας,* dele *παῖδας.*

XII.

Ibid. VI. 57. *δικάζειν δὲ τοὺς βασιλέας — πατρούχου παρθένου πέρι,* quidquid dicunt Grammatici, Timaeus, Pollux, alii, *πατροῦχος* significare non potest *ἐπίκληρος.* Restituendum *παμούχου.*

XIII.

Ibid. VI. 75. *ἔκειρε τὸ τέμενος τῶν θεῶν* scribendum *τοῖν θεοῖν.*

XIV.

Ibid. VI. 85. *εἶπέ σφι Θεασίδης ὁ Λεωπρέπεος, Θεασίδης* non est Graecum nomen, scrib. *Θεαρίδης*.

XV.

Ibid. VI. 97. *νῦν ὦν καὶ ἄπιτε ἐπὶ τὰ ὑμέτερα αὐτῶν*, reponendum *κάτιτε*.

XVI.

Ibid. VI. 106. *ἦν γὰρ ἱϛαμένου τοῦ μηνὸς εἰνάτη. εἰνάτῃ δὲ οὐκ ἐξελεύσισθαι ἔφασαν μὴ οὐ πλήρεος ἐόντος τοῦ κυκλου.* leg. — *μηνὸς εἰνάτη. οἱ δὲ οὐκ ἐξελεύσεσθαι κτέ.*

XVII.

In Isocratis orat. *περὶ ἀντιδόσεως* §. 112. *ἑτέρῳ μὲν οὖν ἀπέχρησεν ἂν τοῦτ' εἰπεῖν ὡς οὐ δίκαιόν ἐϛι μετέχειν εἴ τι Τιμόθεος πράττων μὴ κατώρθωσεν*, scribendum *δίκαιος* pro *δίκαιον*.

XVIII.

Ibid. §. 115. *τίς γὰρ οὐκ οἶδε Κόρκυραν μὲν ἐν ἐπικαιροτάτῳ καὶ κάλλιϛα κειμένην τῶν περὶ Πελοπόννησον*, interpolata sunt verba *καὶ κάλλιϛα*.

XIX.

Ibid. §. 125. lege *οὐ τὴν αὐτὴν ὑμῖν γνώμην εἶχεν. ὑμεῖς μὲν γὰρ ἐχειροτονεῖτε ϛρατηγοὺς τοὺς ἐυρωϛοτάτους τοῖς σώμασιν — ὡς διὰ τούτων διαπραξόμενοί τι τῶν δέοντων*, vulgatur *ἔσχεν* - *χειροτονεῖτε* — *διαπραξάμενοί τι*.

XX.

Ibid. §. ead. *αὐτὸς δὲ περὶ ταῦτα δεινὸς ἦν περὶ ἅπερ χρὴ φρόνιμον εἶναι τὸν ϛρατηγὸν τὸν ἀγαθόν*, expunge *φρόνιμον εἶναι*.

XXI.

Quae Isocrates ibid. de officio imperatorio et re militari disputat eiusdem generis videntur atque ea quae Phormio audiente Hannibale copiose dicitur disseruisse.

XXII.

Eodem iudicii errore disseruit Idem ad Philippum de rationi belli barbaris inferendi, et amicorum bene monentium (in Philippo §. 19 sqq.) consilia sprevit.

XXIII.

Ibid. §. 136 insiticia sunt verba *ὃ μηδενὶ τῶν ἄλλων διαπράξασθαι συμβέβηκεν.*

XXIV.

Saepe Isocrates Platonem non nominatum rodit, ut in Philippo §. 14 *ἀλλ' ὁμοίως οἱ τοιοῦτοι τῶν λόγων ἄκυροι τυγχάνουσιν ὄντες τοῖς νόμοις καὶ ταῖς πολιτείαις ταῖς ὑπὸ τῶν σοφιςῶν γεγραμμέναις* et in Helenae Encomio §. 1. *εἰσί τινες - οἳ καταγεγηράκασι — διεξιόντες ὡς ἀνδρεία καὶ σοφία καὶ δικαιοσύνη ταυτόν ἐςιν,* quibus locis cum contemtu dialogi Platonis traducuntur.

XXV.

In Isocratis oratione *πρὸς Δημόνικον* §. 11 *ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος εἰ πάσας τὰς ἐκείνου πράξεις καταριθμησαίμεθα,* emendandum *καταριθμῆσαι [βουλοί]μεθα.*

XXVI.

bid. §. 29. *μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσῃς· κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον.* Vitiosum est *ἀόρατον*, emenda *ἀόριςον.*

XXVII.

Ibid. §. 69. *δῆλον γὰρ ὡς ὁ μηδὲν ὢν αὐτὸς χρήσιμος οὐδ' ἂν ἄλλον φρόνιμον ποιήσειεν,* interpolatum est *χρήσιμος* et delendum.

XXVIII.

In Platonis Euthyphrone p. 9. c. *πάντες αὐτὸ ἡγείσθωσαν θεοὶ ἄδικον καὶ πάντες μισούντων* ferri non potest forma Macedonica, itaque leg. *ἡγείσθων.*

XXIX.

In Theage p. 124. e. *ὦ μιαρέ, τυραννεῖν ἄρα ἡμῶν ἐπιθυμῶν πάλαι ἐμέμφου τῷ πατρὶ ὅτι σε οὐκ ἔπεμπεν εἰς διδασκάλου τυραννοδιδασκάλου τινός;* dele *διδασκάλου.*

XXX.

In Platonis Protagora p. 316. b. *ὦ Πρωταγόρα, πρὸς σέ τοι ἤλθομεν ἐγώ τε καὶ Ἱπποκράτης οὗτος,* scrib. *οὑτοσί.*

XXXI.

Ibid. l. l. *πότερον, ἔφη, μόνῳ βουλόμενοι διαλεχθῆναι ἢ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων;* leg. *μόνοι μόνῳ,* ut mox *πότερον περὶ αὐτῶν μόνος οἴει δεῖν διαλέγεσθαι πρὸς μόνους ἢ μετὰ τῶν ἄλλων;*

XXXII.

Ibid. p. 322. a. *καὶ τὰς ἐκ γῆς τροφὰς εὕρετο* vitiosum est *εὕρετο* quod significat *impetravit.* Leg. *εὗρεν.*

XXXIII.

Ibid. c. *τίνα οὖν τρόπον δοίη δίκην,* corrig. *δῷ* ut mox *νείμω* et *θῶ.*

XXXIV.

Ibid. p. 328. e. *πολλοῦ γὰρ ποιοῦμαι ἀκηκοέναι ἃ ἀκήκοα Πρωταγόρου,* scrib. *περὶ πολλοῦ.*

XXXV.

Ibid. p. 333. b. *ὡμολόγησε καὶ μάλ' ἀκόντως,* Attici dicebant *ἄκων* quod reponendum.

XXXVI.

Ibid. p. 343. e. *εὔηθες γὰρ τοῦτό γε φανείη καὶ οὐ Σιμωνίδου*, leg. *οὐ πρὸς Σιμωνίδου.*

XXXVII.

In Platonis Ione p. 530. a. *πῶς τι ἠγωνίσω; τι* delendum.

XXXVIII.

Ibid. p. 533. c. *καὶ ἄρχομαί γέ σοι ἀποφαινόμενος ὅ μοι δοκεῖ*, recipiendum erat quod dabant Codices *ἔρχομαι* tum *ἀποφανούμενος* legendum.

XXXIX.

In Platonis Menone p. 94. e. *ἴσως μὲν καὶ ἐν ἄλλῃ πόλει ῥᾴδιόν ἐστι κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους ἢ εὖ, ἐν τῇδε δὲ καὶ πάνυ*, leg. *ῥᾷον.*

XL.

In Alcibiade I. p. 104. e. *οὐ γάρ τοι εἴη θαυμαστὸν εἰ ὥσπερ καὶ μόγις ἠρξάμην οὕτω μόγις καὶ παυσαίμην*, leg. *οὐ γάρ τι* — *ὥσπερ μόλις ἠρξάμην* - *παυσοίμην.*

XLI.

Ibid. p. 129. a. *ὁ τοῦτο ἀναθεὶς εἰς τὸν ἐν Πυθοῖ νεών*, dele *ἐν.*

XLII.

In Platonis Charmide p. 153. a. *οἷον δὲ διὰ χρόνου ἀφιγμένος ἀσμένως ᾖα ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβάς*, Atticum est *ἄσμενος* et Platoni reddendum.

XLIII.

Ibid. p. 156. d. *ἔμαθον δ' αὐτὴν ἐγὼ ἐκεῖ ἐπὶ στρατείας* Athenienses dicebant *ἐπὶ στρατιᾶς* idque Plato scripsit. Eadem medicina sanandus locus in Sympos. p. 220. c. Cf. Aristoph. Vesp. 354. et 557. Lysistr. 100.

XLIV.

In Platonis Legg. II. p. 666. d. *ποίαν δὲ ᾄσουσιν οἱ ἄνδρες φωνήν; ᾄσουσι* barbarum est pro *ᾄσονται.* Plato scripsit *ἥσουσιν.*

XLV.

In Platonis Symposio p. 206. b. *μαντείας δεῖται ὅ τι ποτὲ λέγεις*, emendandum *μάντεως.*

XLVI.

Ibid. p. 213. c. *ὦ Ἀγάθων, ὅρα εἴ μοι ἐπαμύνεις,* imo *ἐπαμυνεῖς.*

XLVII.

Ibid. e. *ἀλλὰ φερέτω Ἀγάθων, εἴ τι ἐςὶν ἔκπωμα μέγα,* nimis inurbanum est. Leg. *φέρετ', ὦ Ἀγάθων, κτἑ.*

XLVIII.

In Platonis Epistola VII. p. 328. a. *φιλοσοφία δὲ — πῶς οὐ προδέδοται τὰ τὖν μέρος ὅσον ἐπὶ σοὶ γέγονεν;* leg. *τὰ νῦν τὸ σὸν μέρος;* quod significat *ὅσον ἐπὶ σοὶ γέγονεν.*

XLIX.

In fragmento Pratinae apud Athen. XIV. p. 624. f. *μήτε σύντονον δίωκε μήτε τὰν ἀνειμέναν Ἰαςὶ Μοῦσαν* supple *λίαν* post *ἀνειμέναν,* cuius voc. ultima syllaba *NAN* absorpsit seq. *ΛΙΑΝ.*

L.

In Euripidis Cyclope vs. 566:

λαβὼν, ξέν', αὐτὸς οἰνοχόος γέ μοι γενοῦ

recipienda est coniectura Dobrei: *λάβ', ὦ* et *τέ μοι.*

